

P6_TA(2005)0150

Cilvēktiesības pasaulē (2004. gads) un ES politika

Eiropas Parlamenta rezolūcija par 2004. gada pārskatu par cilvēktiesībām pasaulē un ES politiku šajā sakarā (2004/2151(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju un visus saistītos starptautiskos cilvēktiesību dokumentus,
- ņemot vērā Romas statūtus, ar kuriem izveidoja Starptautisko Krimināltiesu (*ICC*) un kuri stājās spēkā 2002. gada 1. jūlijā, un ar *ICC* saistītās rezolūcijas¹,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Hartu,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 13. protokolu par nāvessoda atcelšanu visos gadījumos,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu²,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Līguma 3., 6., 11., 13. un 19. pantu, un Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 177. un 300. pantu,
- ņemot vērā Āfrikas, Karību un Klusā okeāna valstu un Eiropas Savienības (*ACP-EU*) partnerattiecību nolīgumu³,
- ņemot vērā tā 2003. gada 23. oktobra rezolūciju par mieru un cieņu Tuvajos un Vidējos Austrumos⁴,
- ņemot vērā 2005. gada 24. februāra rezolūciju par Apvienoto Nāciju Organizācijas Cilvēktiesību komisijas 61. sesiju Ženēvā⁵,
- ņemot vērā sesto ES gada ziņojumu par cilvēktiesībām,
- ņemot vērā pirmo un otro Apvienoto Nāciju Organizācijas Attīstības programmas ziņojumu par arābu valstu sabiedrības attīstību,
- ņemot vērā tā Reglamenta 45. pantu,
- ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A6-0086/2005),

---

¹ OV C 379, 07.12.1998., 265. lpp.; OV C 262, 18.09.2001., 262. lpp.; OV C 293 E, 28.11.2002., 88. lpp.; OV C 271 E, 12.11.2003., 576. lpp.

² OV C 364, 18.12.2000., 1. lpp.

³ OV L 317, 15.12.2000., 3. lpp.

⁴ OV C 82 E, 01.04.2004., 610. lpp.

⁵ Šajā datumā pieņemtie teksti, P6_TA(2005)0051

- A. tā kā šī rezolūcija nav domāta kā visaptveroša, bet gan tajā ir uzsvērti divi galvenie aspekti, pirmkārt, vissvarīgākie sasniegumi cilvēktiesību jomā ārpus ES ģeogrāfiskā secībā un, otrkārt, astoņi vissvarīgākie jautājumi ES tuvākajos gados;

Jautājumi dažādās valstīs

Kandidātvalstis

1. atgādina secinājumus, kas ir ietverti tā īpaši izsmelšajos ziņojumos par pievienošanās sarunvalstīm/kandidātvalstīm Bulgāriju, Rumāniju un Turciju, un apsveic tās sakarā ar panākumiem, ko tās ir guvušas attiecībā uz cilvēktiesībām, taču atgādina, ka vēl ir jāstrādā; tādēļ mudina tās turpināt un divkāršot centienus šai virzienā;

Rietumbalkāni

2. uzsver, ka Eiropas Parlamentam jāturpina strādāt cilvēktiesību nodrošināšanā gan Vojvodinā, gan Kosovā;
3. aicina Horvātiju, Bosniju un Hercegovinu, kā arī Serbiju un Melnkalni nodrošināt kara noziegumu taisnīgu tiesu; atgādina tām pienākumu pilnīgi sadarboties ar *ICTY*;
4. atgādina Serbijai un Melnkalnei cilvēktiesību un tiesiskuma nodrošināšanas nozīmīgumu, jo īpaši nepieciešamību nosodīt un ar likumu vērsties pret visiem netolerances un vardarbības aktiem, kas ir balstīti uz etniskiem pamatiem;

ES kaimiņvalstis

5. lai veicinātu cilvēktiesību ievērošanu kaimiņvalstīs un Vidusjūras reģionā, atbalsta neatkarīgu, pilsoniskai sabiedrībai atvērtu iestāžu izveidi attiecīgajās valstīs, kuras varētu nodrošināt no parakstītiem divpusējiem un daudzpusējiem nolīgumiem izrietošo tiesību efektīvu īstenošanu;
6. prasa sieviešu un minoritāšu tiesību, kā arī plašsaziņas līdzekļu brīvības un plurālisma lielāku ievērošanu, cilvēktiesību ievērošanu kriminālsodu sistēmā, kā arī spīdzināšanas un nāvessoda atcelšanu valstīs, ar kurām ES ir noslēgusi asociācijas līgumu un organizē sarunas par rīcības plāniem;
7. cer, ka, īstenojot Barselonas Procesu, vairāk pasākumu būs veļīti sieviešu tiesību ievērošanas veicināšanai; līdz ar to pieprasa izveidot reģionālu rīcības plānu, kura mērķis ir veicināt ANO Attīstības programmā paredzēto sieviešu tiesību ievērošanu un dzimumu līdztiesību; aicina visas Barselonas Procesa dalībvalstis pārvarēt skeptisko attieksmi pret Konvenciju par jebkuras sieviešu diskriminācijas izskaušanu (CEDAW);
8. uzsver, ka reģiona valstīm jāgūst panākumi cilvēktiesību jomā un jo īpaši sadarbībā ar Starptautisko Bijušās Dienvidslāvijas kara noziegumu krimināltiesu (*ICTY*), efektīvas politikas īstenošanā bēgļu izraidīšanas un pārvietoto personu labā; minoritāšu tiesību ievērošanā; aktīvas politikas īstenošanā pret cilvēku tirdzniecību;
9. aicina visas valstis, kurām to tuvās atrašanās ES dēļ ir politiska, tirdzniecības un sociāla mijiedarbība ar ES, atzīt, ka ekonomikas un sociālas reformas procesa pamatā ir jābūt

tādas politikas pieņemšanai, kura veicina cilvēktiesības un demokrātijas standartus saskaņā ar starptautiskajām cilvēktiesību normām;

10. atzinīgi vērtē to, ka jaunievēlētais Ukrainas prezidents 2005. gada februāra savā runā Parlamentā Strasbūrā nopietni norādīja uz cilvēktiesību standartu atbalstīšanu, atzinīgi vērtē tiesiskuma ievērošanu Ukrainā prezidenta vēlēšanu laikā, kā arī mudina Ukrainu izvēlēties atklātības un demokrātijas ceļu, kas ir neatņemams pamats cilvēktiesību nodrošināšanai visiem tās pilsoņiem visplašākajā nozīmē; aicina jauno valdību īstenot likumdošanas un politikas reformas, nodrošinot preses un plašsaziņas līdzekļu neatkarību visā Ukrainā, izbeigt tiesību aizsardzības iestāžu darbinieku īstenoto spīdzināšanu un sliktu izturēšanos, nodrošināt tūlītēju advokāta pieejamību no aizturēšanas brīža, kā arī cīnīties pret korupciju;
11. aicina Baltkrieviju piešķirt pilsoņu un politiskās tiesības visiem pilsoņiem; aicina varasiestādes Baltkrievijā nekavējoties izbeigt politisko oponentu sodīšanu ar nāvi, patvaļīgu apcienājumu un aizturēšanu; atbalsta Baltkrievijas Žurnālistu asociācijas darbu, par kuru tā 2004. gadā ieguva Saharova balvu, atzīstot tās cīņu nodrošināt Baltkrievijas iedzīvotājiem objektīvu informāciju un reportāžas; aicina Baltkrievijas varasiestādes atļaut izstrādāt kopā ar ES valstīm politiku, lai atvieglotu vīzu režīmu, atļautu turpināt brīvdienu programmas bērniem, kurus ietekmēja Černobiļas kodolkatastrofa;
12. atzīst nesenās vēlēšanas Moldovā; atzīmē ES Padomes bažas, ka vēlēšanās netika ievēroti atsevišķi noteikumi, kas ir nepieciešami pilnīgi uz konkurenci balstītam vēlēšanu procesam, īpaši attiecībā uz plašsaziņas līdzekļu taisnīgu pieejamību un objektīvu vēlēšanu kampaņas atspoguļojumu; aicina jauno Moldovas valdību izpētīt ziņojumus par to, ka policija, iespējams, spīdzina un slikti izturas pret upuriem, tostarp nepilngadīgajiem, kā arī aicina uzlabot apstākļus cietumos; prasa veikt reformas, lai veicinātu tiesiskumu un novērstu korupciju iestādēs; mudina Moldovu novērst cilvēku, īpaši sieviešu un bērnu, tirdzniecību, tostarp sieviešu kā seksa verzeņu un cilvēka orgānu kā transplantu tirdzniecību; aicina iestādes nodrošināt politisko līdzsvaru valsts kontrolētajos plašsaziņas līdzekļos; uzskata, ka opozīcijas deputātu aresti un citas darbības pret mierīgām demonstrācijām norāda uz skaidru pamattiesību un pamatbrīvību, piemēram, vārda, bīdrosānās un pulcēšanās brīvības, pārkāpumiem; aicina tā saukto Piedņestras Moldovas Republiku atbrīvot atlikušos politieslodzītos;
13. aicina Ukrainu un Moldovu veikt pasākumus kontrabandas apkarošanai uz, no un caur Piedņestru, kā arī Krieviju, lai veiktu pasākumus kontrabandas apkarošanai no Lietuvas un Polijas un izstrādāt efektīvas pretkorupcijas programmas muitai, robežsardzei un nodokļu dienestam, kā arī policijai;
14. atzinīgi vērtē Marokas centienus risināt agrāko cilvēktiesību pārkāpumu radīto upuru nožēlojamo stāvokli, īpaši Taisnīguma un samierināšanas komitejas izveidošanu; atzīst pozitīvos pasākumus, aizliedzot spīdzināšanu un atlīdzinot tiem, kuri agrāk ir cietuši; atbalsta tādas nepārtrauktas tieslietu reformas kā Ģimenes kodeksa pieņemšana, ko Marokas parlaments pieņēma 2004. gada janvārī, un tāda likumprojekta pieņemšana (2004. gada decembrī); stingri nosoda žurnālistiem piemēroto cietumsodu saistībā ar tā saucamajām apmelojumu lietām un prasa Marokas varas iestādēm veikt kriminālkodeksa reformu, atzīmē, ka Marokā pastāv nāvessoda moratorijs, aicina atcelt cietumsodu saistībā ar preses likumpārkāpumiem;

15. ar bažām atzīmē ziņojumus par cilvēktiesību pārkāpumiem Rietumsahārā, tostarp runas un pārvietošanās brīvības jomā, kā arī mudina Maroku un Polisario fronti rīkoties tālāk, pamatojoties uz starptautiski atzīto Beikera plānu; aicina Maroku un Polisario fronti atbrīvot visus karagūstekņus;
16. mudina Maroku un Alžīriju migrantu uzņemšanu īstenot humānā veidā; uzsver, ka visiem šiem pasākumiem pilnīgi jāatbilst starptautiskajiem tiesību aktiem cilvēktiesību un bēgļu jomā;
17. aicina Alžīriju arī turpmāk ievērot cilvēktiesību saistības, saskaroties ar teroristu draudiem, un atzinīgi vērtē reformas procesa turpināšanu; norāda, ka Alžīrijai jāturpina veicināt preses, neatkarīgas pilsoniskas sabiedrības aktivitātes un politiskās opozīcijas brīvība, un atzinīgi vērtē jaunākos pasākumus šajā sakarā; atzinīgi vērtē turpmāku dialogu starp Alžīrijas valdību un ES nelegālās imigrācijas jomā; prasa Alžīrijai sniegt pozitīvu atbildi uz ANO Piespiedu un nebrīvprātīgas pazušanas darba grupas lūgumu un pazudušo personu jautājumu risināt prioritārā kārtā;
18. aicina Lībiju tās ceļā uz starptautisku atzīšanu atbrīvot visus politieslodzītos; pauž nopietnas bažas par Lībijas tiesību aktiem, kas aizliedz politiskās partijas, asociācijas un plašsaziņas līdzekļus; uzsver starptautisko cilvēktiesību un humanitāro konvenciju ievērošanas nozīmi; aicina ES pieprasīt Lībijas varasiestādēm nodrošināt starptautiskām cilvēktiesību organizācijām atļauju iebraukt Lībijā un veikt izmeklēšanu; aicina Lībiju atļaut piekļuvi starptautiskajiem novērotājiem, izbeigt migrantu patvaļīgu izraidīšanu un arestus, ratificēt Ženēvas konvenciju par bēgļu statusu un atzīt Augstā komisāra bēgļu lietās mandātu;
19. mudina Tunisiju atļaut neatkarīgu cilvēktiesību organizāciju veidošanu; aicina Tunisiju nekavējoties pārtraukt visus to naudas līdzekļu aizturēšanu, ko Eiropas Savienība ir pārskaitījusi cilvēktiesību organizācijām, jo īpaši tos naudas līdzekļus, kas paredzēti Tunisijas Cilvēktiesību līgai;
20. mudina Tunisiju ievērot tādas pamattiesības kā uzskatu, vārda un biedrošanās brīvība un arī turpmāk veikt visus nepieciešamos pasākumus atlikušo nepilnību novēršanā, lai ievērotu cilvēktiesību konvencijas, kā arī cilvēktiesību klauzulu asociācijas līgumā; pauž bažas par ziņojumiem attiecībā uz cilvēktiesību aizstāvju tiesību pārkāpumiem, tostarp mocīšanu, iebiedēšanu, neslavas celšanu, patvaļīgu arestu un fizisku vardarbību; tādēļ aicina ES rēķināties ar visiem šiem aspektiem Eiropas kaimiņvalstu politikas rīcības plānā un regulāri rūpīgi izvērtēt panākto cilvēktiesību virzību šajās jomās;
21. atbalsta ES un Ēģiptes dialoga turpināšanu, lai veicinātu stabilitāti, attīstību un cilvēktiesības Eiropas un Vidusjūras reģionā, kā to parādīja Eiropas un Vidusjūras reģiona parlamentārā asambleja Kairā; šajā sakarā atzinīgi vērtē Dr. Noor atbrīvošanu; aicina Ēģipti uzskatīt cilvēktiesību veicināšanu par prioritāti; atzinīgi vērtē svinības par godu Dārfūras augstākā līmeņa sanāksmei, kas notiks Ēģiptē, un atzīst Ēģiptes valdības devumu miera veicināšanā Sudānā; aicina Ēģipti novērst ārkārtas stāvokli;
22. atzīst, ka izmaiņas Palestīnas vadībā ir devušas jaunu iespēju, lai rastu pozitīvu virzību problēmām šai reģionā, un atbalsta miera sarunu grafiku "*The Road Map*" kā pamatu ilgstošam atrisinājumam; uzskata, ka ASV un ES pilnīgs politiskais atbalsts ir būtisks, lai panāktu šo ilgstošo atrisinājumu;

23. aicina jauno palestīniešu vadību veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai apturētu terorismu pret Izraēlu, īpaši uzsverot materiālā un morālā atbalsta pārtraukšanu teroristiem pašnāvniekiem, kā arī šādas prakses izbeigšanu; atbalsta un pauž gandarījumu par līdz šim paveiktajiem jaunās palestīniešu vadības centieniem un panākto virzību šajā sakarā;
24. atzīmē Izraēlas centienus, atsaucoties uz jaunajām attiecībām, kas pastāv starp Palestīnas un Izraēlas vadībām; jo īpaši atzinīgi vērtē uzticību veicinošus pasākumus, piemēram, ieslodzīto atbrīvošanu, militāru uzbrukumu beigu pasludināšanu, palestīniešu māju iznīcināšanas politikas izbeigšanu un nepārtrauktu karaspēka atvilkšanas politikas veicināšanu attiecībā uz Gazas joslu; atzīmē Izraēlas tiesības veikt pasākumus, lai sniegtu drošību Izraēlas iedzīvotājiem; atgādina Izraēlai, ka veicot pasākumus pret terorismu, nevar neievērot cilvēktiesību apsvērumus;
25. pauž bažas par drošības sienas/atdalošās barjeras pastāvēšanu un apmēru lielā daļā Rietumkrasta un tās ietekmi uz vietējo iedzīvotāju cilvēktiesībām; prasa Izraēlai pārtraukt drošības sienas/atdalošās barjeras turpmāku celtniecību; atzīmē Starptautiskās Tiesas nolēmumu attiecībā uz drošības sienu/atdalošo barjeru; atzīmē arī Izraēlas Augstās tiesas nolēmumu (2004. gada jūnijs) un Izraēlas valdības 2005. gada februāra lēmumu;
26. aicina Sīriju ievērot cilvēktiesības un jo īpaši biedrošanās brīvību, kā arī pauž bažas par apgalvojumiem, ka teroristiskās organizācijas saņem finansējumu no Sīrijas; atzinīgi vērtē Sīrijas ārlietu ministra paziņojumu, ka visu Sīrijas karaspēku, militāro aprīkojumu un izlūkdienestu pilnībā izvedīs līdz 2005. gada 30. aprīlim saskaņā ar ANO Drošības Padomes rezolūciju Nr. 1559 (2004);
27. aicina Sīrijas valdību nekavējoties atbrīvot politieslodzītos un pilnīgi atcelt ārkārtas stāvokli; cer, ka Sīrija sniedz ieteikumus īstenošanā un praktiska rezultāta panākšanā attiecībā uz tās saistībām cilvēktiesību un brīvību jomā, jo īpaši attiecībā uz diskriminācijas pārtraukšanu pret kurdiem, kā arī vienlīdzību un vardarbības pārtraukšanu pret sievietēm; uzsver patvaļīgu arestu un apcietinājumu lielo skaitu, kā arī plaši izmantoto spīdzināšanu un sliktu apiešanos, tostarp pret bērniem;
28. izsaka nožēlu par nāvessoda izmantošanu Saūda Arābijā un aicina valdību izbeigt šo praksi, ko pašlaik izmanto regulāri; pauž bažas, ka Saūda Arābijas tiesību akti neaizsargā daudzas pamattiesības un ka vārda brīvība joprojām ir stipri ierobežota;
29. atzinīgi vērtē nesenās vietējās vēlēšanas kā soli demokrātijas virzienā, tomēr izsaka nožēlu par dzimumu segregāciju Saūda Arābijā un sieviešu smago diskrimināciju un brīvību ierobežošanu, tostarp balsstiesību trūkumu; atgādina, ka sievietēm Saūda Arābijā joprojām ir nepieciešama vīriešu kārtas radnieka rakstiska atļauja ceļošanai un ka viņām nav nekādu kompensācijas līdzekļu gadījumos, kad vīriešu kārtas radnieki pret viņām slikti izturas vai lieto vardarbību;
30. atzīmē grūtības, ar kurām saskaras Irākas jaunās varasiestādes, cenšoties nodibināt likumību un kārtību ar tur dislocēto militāro spēku palīdzību, kā arī pauž bažas par pašreizējo situāciju; atzinīgi vērtē irākiešu apņēmību un drosmi pēdējā vēlēšanu kampaņā un balsošanā, kas deva viņiem un viņu valstij labākas demokrātiskas nākotnes izredzes; izsaka atbalstu jaunievēlētajam Irākas parlamentam; cer, ka drīz sagatavos jauno demokrātisko konstitūciju, sadarbojoties ar minoritātēm; aicina Komisiju sniegt lielāku palīdzību Irākas varasiestādēm; aicina ANO īstenot lielāku iesaistīšanos un klātbūtni

Irākā; pauž bažas par ziņojumiem, ka Irākas cietumos turpinās ieslodzīto spīdzināšana un vardarbība pret tiem; atzīmē bīstamos apstākļus, kādos žurnālisti turpina strādāt Irākā, un izsaka nožēlu par nolaupīšanu turpināšanos; pieprasa nekavējoties atbrīvot nolaupītās personas un asi nosoda ķīlnieku sagūstīšanas, sodīšanas ar nāvi un teroristu pašnāvnieku barbariskās izrīcības; vēlreiz nosoda Irākas varasiestāžu darbinieku vai ārvalstu militārpersonu īstenoto ieslodzīto spīdzināšanu un nežēlīgu, necilvēcīgu un pazemojošu izturēšanos pret viņiem Irākā;

31. aicina Irānu skaidri iesaistīties cilvēktiesību dialogā ar ES; pauž nopietnas bažas, ka cilvēktiesību situācija pēdējo divu gadu laikā ir pasliktinājusies, un aicina Irānas varasiestādes īstenot nopietnus centienus šīs tendences novēršanai; nosoda cilvēktiesību pārkāpumu ievērojamo pieaugumu, īpaši pieaugošo skaitu ziņojumu par nāvessodu publisku izpildi un miesas sodiem; atzinīgi vērtē moratoriju nomētāšanai ar akmeņiem un mudina Irānas parlamentu ieviest tiesību aktus, kuri aizliegtu šo praksi bez izņēmuma; norāda uz Irānas varasiestāžu solījumiem ieviest moratoriju nāvessoda izpildei nepilngadīgajiem un mudina varasiestādes pieņemt ierosinātos tiesību aktus, kuri aizliedz sodīt ar nāvi personas, kas ir izdarījušas noziegumu, nebūdamas pilngadīgas, un šis aizliegums jāturpina piemērot arī pēc tam, kad attiecīgā persona sasniegusi 18 gadu vecumu; norāda uz Irānas solījumiem saistībā ar amputāciju moratoriju; aicina Padomi un Komisiju stingri uzraudzīt, kā Irāna īsteno apņemšanos attiecībā uz moratoriju trīs galvenajos jautājumos par nomētāšanu ar akmeņiem, nāvessoda izpildi nepilngadīgajiem un amputācijām; pauž bažas par lielo arestu skaitu, tostarp attiecībā uz sievietēm un jauniešiem, pamatojoties uz neskaidrām vai maznozīmīgām apsūdzībām; pauž visnopietnākās bažas, ka nesen ar nāvi notiesāja nepilngadīgo par neatbilstīgu seksuālo uzvedību; nosoda Irānas nožēlojamo politiku arestēt un ieslodzīt žurnālistus un disidentus, kas darbojas internetā, kā arī preses un plašsaziņas līdzekļu brīvības apspiešanu; aicina Irānu pārtraukt palīdzību teroristiskajām organizācijām;
32. pieprasa pilnīgi iesaistīties Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu partnerības visaptverošā pārskatā, ko iesniegs ministriem nākamajā Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu ministru sanāksmē Luksemburgā;
33. vēlreiz aicina visas Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu asociācijas līgumu līgumslēdzējas puses pārveidot cilvēktiesību klauzulu rīcības programmā, lai nostiprinātu un veicinātu cilvēktiesību ievērošanu un ieviestu mehānismu, ar ko regulāri izvērtēs atbilstību minēto asociācijas līgumu 2. pantam;
34. ir pārliecināts, ka Eiropas Iniciatīvai demokrātijai un cilvēktiesībām ir izšķiroša loma ES dibināšanas vērtību sekmēšanā Barselonas procesā; šajā sakarā aicina pastiprināt darbību Vidusjūras reģiona partnervalstīs, lai atbalstītu pilsonisko sabiedrību un neatkarīgu nevalstisko organizāciju attīstību un nostiprināšanu;

Krievija kā kaimiņš

35. izsaka nožēlu un nosoda nežēlīgos terora aktus, kas Krievijas Federācijā notika 2004. gadā, jo īpaši traģiskos un neaizmirstamos terora aktus Beslanā, par kuru upuriem kļuva bērni;
36. atzīst, ka Krievija saskaras ar ekstrēmistu terora draudiem; atbalsta Krievijas centienus cīnīties pret terorismu, bet uzstāj, ka saistībā ar šo uzdevumu jāievēro cilvēktiesības;

37. aicina Krieviju veikt tūlītējus pasākumus, lai izbeigtu Krievijas spēku īstenotos nāvessodus bez tiesas sprieduma, pazušanas un spīdzināšanu ieslodzījumā Čečenijā, par ko bieži ziņo; mudina Krieviju humānās palīdzības organizācijām, plašsaziņas līdzekļu reportieriem un cilvēktiesību novērotājiem ļaut brīvi iebraukt Čečenijā; atkārtoti atgādina savu lūgumu atrast stabilu politisko risinājumu Čečenijas problēmām, ievērojot cilvēktiesības un atzīstot Krievijas Federācijas teritoriālo integritāti;
38. atgādina Krievijai saistības attiecībā uz starptautiskajiem tiesību aktiem cilvēktiesību jomā; pauž bažas par Krievijas jaunākajiem tiesību aktiem, kas samazina cilvēku, pilsoņu un politiskās tiesības, piemēram, gubernatoru tiešo vēlēšanu atcelšana, faktiskā valdības kontroles paplašināšana pār lielāko daļu televīzijas staciju, par likumiem, kas ierobežo tiesības piedalīties sabiedriskās demonstrācijās, kā arī par likumu ar atpakaļejošu spēku piemērošanu īpašumu un investoru tiesībām;
39. atgādina Krievijai, kā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas parakstītājai, noteiktās saistības, jo īpaši ievērot un veicināt demokrātiskus principus un tiesiskumu, tostarp brīvas un taisnīgas vēlēšanas, veselīgu politisko daudzveidību, alternatīvu informācijas avotu pastāvēšanu, biedrošanās tiesības, vārda brīvības tiesības un neatkarīgas tiesu iestāžu pārredzamu un nediskriminējošu likumu piemērošanu;
40. prasa Krievijai veicināt cilvēktiesību novērotāju vizītes visās valsts daļās;
41. aicina Krievijas valdību aizsargāt visus cilvēktiesību aktīvistus un organizācijas, kuras apdraud vietējo varasiestāžu vajāšana visās Ziemeļkaukāza republikās;
42. mudina Krievijas valdību nodrošināt tiesu iestāžu neatkarību un ievērot principus, kas ļauj pastāvēt godīgai, nepolitizētai uzņēmējdarbības nozarei, kāda tā ir ES demokrātijās;

Āzija

43. atzinīgi vērtē to, ka Kazahstānas valdība ir ieviesusi moratoriju nāvessoda izpildei un ka Kirgizstāna ir pagarinājusi šo moratoriju; prasa abu valstu valdībām un parlamentiem oficiāli atcelt nāvessodu; mudina abu valstu valdības palielināt iespējas politiskām partijām reģistrēties un piedalīties vēlēšanās; aicina abu valstu valdības atzīt līdzsvarotu informāciju plašsaziņas līdzekļos un preses brīvību;
44. mudina Uzbekistānas valdību veikt reālus pasākumus, lai atceltu nāvessodu pēc skaidras apņemšanās to darīt, piemēram, ieviešot nāves spriedumu un nāvessoda izpildes moratoriju; apsveic Kriminālkodeksā 2003. gadā pieņemtos grozījumus par aizliegto spīdzināšanu un sliktu izturēšanos ieslodzījumu vietās; aicina Uzbekistānu īstenot šos grozījumus un atbrīvot politieslodzītos; uzstāj, ka ir jāizveido neatkarīgas tiesu iestādes; atzinīgi vērtē valdības jaunāko apņemšanos veikt nopietnas reformas, tostarp nostiprināt tiesu iestāžu neatkarību un izbeigt preses cenzūru;
45. aicina Tadžikistānas valdību pārtraukt tās mēģinājumus konsolidēt varu šī gada parlamenta vēlēšanu sagatavošanas posmā un atļaut opozīcijas partijām reģistrēties vēlēšanās;

46. aicina Turkmenistānu atļaut pilnīgu politisko brīvību, tostarp vārda brīvību visiem valsts pilsoņiem; mudina Turkmenistānu izbeigt politisko oponentu patvaļīgu aizturēšanu un apcietināšanu, kā arī mocīšanu;
47. atzinīgi vērtē pozitīvos vēlēšanu procesa rezultātus Afganistānā un mudina jauno *H. Karzai* valdību turpināt modernizācijas un pārstrukturizācijas politiku, liekot īpašu uzsvāru uz to, lai nodrošinātu cilvēktiesības visiem pilsoņiem; asi nosoda barbariskās darbības, sagrābjot ķīlniekus un nogalinot nevainīgus cilvēkus;
48. atzinīgi vērtē cilvēktiesību komisiju izveidi Afganistānā un Maldivu salās; šajā sakarā aicina abu šo valstu valdības atcerēties, ka šādas komisijas finansiāli jāatbalsta, bet to darbībai jābūt neatkarīgai;
49. atzinīgi vērtē dažādos pozitīvos pasākumus, ko Pakistāna veikusi cilvēktiesību jomā: kopēja minoritāšu elektorāta izveidošana, Informācijas brīvības akta pieņemšana un vietu piešķiršana sievietēm Nacionālajā asamblejā; atzīst, ka Pakistānai ir īpaša atbildība terorisma apkarošanā un politiskas grūtības, kas rodas tās rezultātā, bet uzstāj, ka nekādos terorisma apkarošanas apstākļos nedrīkst neievērot cilvēktiesības, it īpaši saistībā ar apcietināšanu un ieslodzīšanu; izsaka nožēlu par prezidenta Mušarafa nevēlēšanos veikt viņam uzticēto valsts valdības lomas nodalīšanu no militārās, taču šāda nodalīšana ir normālas demokrātijas pazīme, kurā militārie spēki kalpo demokrātiski ievēlētai valdībai;
50. atzīst, ka Indija ir pasaulē lielākā pastāvošā demokrātiskā valsts, un atbalsta tās panākto virzību cilvēktiesību jomā; taču joprojām pauž bažas par pastāvīgo diskrimināciju Indijas sabiedrībā, kura balstās uz kastu, sociālo vai reliģisko statusu; uzskata, ka galvenokārt tā ir sociāla problēma lauku apvidos, kuros Indijas valdībai ir nepieciešams turpināt sociālo pārmaiņu veicināšanu šajā jomā;
51. atzinīgi vērtē pēdējo pozitīvo Pakistānas un Indijas dialogu par Kašmiru; joprojām pauž bažas par ziņojumiem attiecībā uz Indijas militāro un policijas spēku īstenotajiem cilvēktiesību pārkāpumiem Kašmiras reģionā; aicina Indijas valdību nodrošināt, ka visus ziņojumus par šādiem pārkāpumiem nekavējoties izmeklē tiesu iestādes; asi nosoda visus terora un vardarbības aktus reģionā un norāda uz Pakistānas atbildību veikt spēcīgus centienus, lai ierobežotu šādas darbības; uzstāj, ka Kašmiras reģionam ir jābūt pilnīgi un atklāti pieejamam plašsaziņas līdzekļiem un cilvēktiesību organizācijām;
52. atzinīgi vērtē uzlaboto cilvēktiesību situāciju Šrilankā, bet pauž bažas par “tamilu tīģeru” (*Liberation Tigers of Tamil Elam*) veiktajām slepkavībām, citu tamilu politisko grupējumu locekļu nolauņšanu un bērnu vervēšanu;
53. mudina Bangladešas valdību ievērot Augstākās tiesas norādījumus, kuros prasīts, lai tā izvairītos no juridisko instrumentu ļaunprātīgas piemērošanas, aizturot opozīcijas demonstrantus, un atturētos no mierīgu politisko protestu apspiešanas, izmantojot apcietināšanu un spīdzināšanu; mudina Bangladešas valdību izbeigt paramilitārā Ātrās reaģēšanas bataljona (RAB) noziedzības novēršanas operācijas, kuras ietver nogalināšanu bez tiesas sprieduma; mudina Bangladešas valdību veikt preventīvus pasākumus pret islama paramilitārajām grupām, kuras sēj vardarbību un bailes Bangladešas lauku rajonos;
54. joprojām pauž bažas, ka gan Laosā, gan Vjetnamā pie varas ir viena partija, un šīs valstis turpina apspiest etniskās un reliģiskās minoritātes, neskatoties uz demokrātiju un

cilvēktiesību aktīvistiem, kā arī aicina abu valstu valdības aizstāvēt vārda, pulcēšanās un reliģijas brīvību;

55. izsaka nožēlu par cilvēktiesību pārkāpumiem pret Vjetnamas pamatiedzīvotājiem un aicina valdību novērst jebkāda veida diskrimināciju pret jebkuru minoritāti;
56. uzskata, ka Kambodžas Nacionālās asamblejas atceltā *S. Rainsy, Ch. Poch* un *Ch. Channy* politiskā neaizskaramība norāda uz nopietniem demokrātisko principu pārkāpumiem, un aicina Kambodžas iestādes pārtraukt šīs valsts demokrātiskās opozīcijas jebkāda veida vajāšanu; tomēr mudina Kambodžu sākt reālas demokrātiskas reformas kā pamatu cilvēktiesību nodrošināšanai, lai novērstu joprojām pastāvošos nopietnos trūkumus; aicina Kambodžu paātrināt virzību attiecībā uz tiesu sistēmas reformu un aktīvāk cīnīties pret sieviešu un bērnu tirdzniecību; šajā sakarā nosoda, ka iepriekš no verdzības izglābtā 91 sieviete un bērns ir nolaupīti Pnompeņā, un pieprasa viņus nekavējoties atbrīvot;
57. aicina Birmas valdību izbeigt likumīgu un demokrātisku politisku aktivitāšu apspiešanu, tādējādi sperot pirmo soli pretī tādas valsts izveidei, kura balstās uz tautas gribu; mudina valdību nekavējoties atbrīvot agrāko Saharova balvas ieguvēju *Aung San Suu Kyi* un viņas konsultantu *Win Tin*, kas ir 75 gadus vecs žurnālists;
58. atzinīgi vērtē Ķīnas iesaistīšanos cilvēktiesību dialogā ar ES; lūdz dalībvalstu valdībām, Komisijai un Ķīnai izmantot šo dialogu kā reālu iespēju mainīt Ķīnas iekšpolitiku, kas joprojām saistās ar lielām bažām par cilvēktiesību ievērošanu, jo īpaši attiecībā uz nāvessoda izmantošanu un biedrošanās un reliģijas brīvības apspiešanu; uzsver, ka aizvien labākām tirdzniecības attiecībām jābūt atkarīgām no reformām cilvēktiesību jomā; pauž bažas par Padomes neseno veikto ES politikas maiņu attiecībā uz ieroču tirdzniecības embargo Ķīnai un stingri iesaka nemainīt ieroču embargo, iekams nav gūti lielāki panākumi cilvēktiesību jautājumos; prasa Ķīnas varasiestādēm oficiāli no jauna izvērtēt Tjananmeņas demonstrāciju, publicēt politieslodzīto sarakstu un atbrīvot viņus bez nosacījuma; ar bažām atzīmē attieksmi pret Tibetas un Sindžjanas iedzīvotājiem biedrošanās un reliģijas brīvības jomā;
59. nosoda to, ka 2005. gada 1. februārī karalis *Gyanendra* un Nepālas Karaliskā armija sagrāba varu savās rokās, kā arī bargo cenzūras likumu; pauž satraukumu par pieaugušo ziņojumu skaitu attiecībā uz personu pazušanas gadījumiem visā valstī, uzbrukumiem cilvēktiesību aktīvistiem, žurnālistiem, opozīcijas politiskajām grupām un pilsoniskās sabiedrības grupām; nosoda partizānu veiktos nopietnos pārkāpumus konflikta laikā, kurš posta valsti kopš 1999. gada; aicina karali atjaunot demokrātisku varu un saziņas iespējas, atbrīvot visus politiskos līderus un cilvēktiesību aizstāvjus, kā arī ievērot runas un pulcēšanās brīvību;
60. atzinīgi vērtē vēsturē pirmās tiešās prezidenta vēlēšanas Indonēzijā 2004. gada septembrī; pauž satraukumu par ziņojumiem attiecībā uz Indonēzijas bruņoto spēku un nemiernieku grupu īstenoto vardarbību pret civiliedzīvotājiem Papuas un Ačehas provincēs; izsaka cerību, ka atjaunošanas procesu pēc postošajām cunami sekām var izmantot, lai sekmētu izlīgumu un veicinātu miera procesu, tādējādi izbeidzot ilgstošo Ačehas konfliktu; mudina Indonēzijas iestādes pilnīgi veikt izmeklēšanu pret tiem, kas ir atbildīgi par slepkavībām un citiem noziegumiem pret cilvēktiesību aizstāvjiem, un nodot tos tiesai, kā arī nodrošināt, ka Indonēzijā pilnīgi ievēro ANO Ģenerālās asamblejas 1998. gada decembrī pieņemto deklarāciju par cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību;

61. aicina Ziemeļkoreju atzīt to iedzīvotāju nožēlojamo stāvokli, kuri ir cietuši Ziemeļkorejas režīma represijās, kā arī uzsākt pilnīgu pārmaiņu procesu visās jomās nolūkā veikt reformas, kuru rezultātā atzītu nepieciešamību ievērot cilvēktiesības; norāda, ka Ziemeļkoreja ir ikgadējā vispasaules preses brīvības saraksta pēdējā vietā kā valsts visā pasaulē, kurā vismazāk tiek ievērota preses brīvība; izsaka nožēlu par Ziemeļkorejas režīma atteikšanos piedalīties daudzpusējā dialogā (sešpusējās sarunās);

Āfrika

62. uzsver ar nopietnām pandēmiskām slimībām, īpaši HIV/AIDS, inficēto Āfrikas valstu daudzo iedzīvotāju nožēlojamo stāvokli; atzīst panākumus, kas ir gūti atsevišķās Āfrikas valstīs, piemēram, Ugandā; aicina Komisiju palīdzēt ANO sadarbībā ar Āfrikas Savienību izstrādāt vispārēju stratēģiju, lai apturētu un samazinātu pandēmisku slimību, īpaši HIV/AIDS, izplatīšanos; atkārtoti apstiprina visu cilvēku tiesības uz pieeju medicīniskajai aprūpei un ārstēšanai; aicina dalībvalstis un Komisiju cīņu pret infekcijas slimībām, jo īpaši pieaugošo HIV/AIDS pandēmiju, uzskatīt par nozīmīgāko politisko un finanšu prioritāti attīstības politikas jomās;
63. uzskata, ka vispārēja pieeja HIV/AIDS problēmai ir nekavējoties nepieciešama Āfrikas Subsahāras reģionā, lai līdz 2015. gadam apturētu un novērstu AIDS izplatīšanos;
64. izsaka dziļu nožēlu, ka dažviet Āfrikā atsevišķi cilvēktiesību pārkāpumi paliek nesodīti un ka atbildīgās amatpersonas var rīkoties nesodīti; aicina Āfrikas Savienību iesaistīties šajās lietās un cieši sadarboties ar ICC, lai uzlabotu situāciju (skatīt ICC tematisko sadaļu);
65. izsaka bažas par situāciju Gambijā, kas pasliktinās, tostarp preses brīvības pārkāpumu lielo skaitu, kā arī prasa izmeklēt žurnālista *Deyda Hydara* 2004. gada decembra slepkavības lietu;
66. izsaka nopietnas bažas par jaunākajiem notikumiem Kotdivuārā, kuru rezultātā notiek rasistiski uzbrukumi civiliedzīvotājiem; aicina Kotdivuāras karojošās grupas ievērot visu tās iedzīvotāju cilvēktiesības;
67. pauž nopietnas bažas par valsts apvērsumu, kura rezultātā par Togo prezidentu pēc viņa tēva nāves iecēla Gnassingbe Eyadema, pārkāpjot demokrātiskas varas principus; aicina Togo varasiestādes izveidot nepieciešamo institucionālo sistēmu, lai nodrošinātu brīvas un godīgas prezidenta vēlēšanas nolūkā atjaunot konstitūcijas likumību un ievērot cilvēktiesības un pamatbrīvības, pretējā gadījumā sadarbību ar Eiropas Savienību atjaunot nav iespējams;
68. atzinīgi vērtē nāves spriedumu skaita samazināšanos Nigērijas šariata tiesās, bet joprojām bažas rada tas, ka daudzas tiesas vēl arvien darbojas saskaņā ar šariata likumu; uzskata, ka tā vietā Nigērijai jāievēro starptautiski standarti;
69. pauž satraukumu par ziņojumiem, ka Eritrejas valdība turpina vajāt kristiešu minoritātes visā reģionā; ar bažām atzīmē, ka Eritreju joprojām pārvalda viena partija un ka vēlēšanas vēl nav paredzētas; pieprasa nekavējoties atbrīvot visus valstī apcietinātos politiešlodzītus un žurnālistus; aicina Eritrejas valdību novērst cilvēktiesību ievērošanas situācijas pasliktināšanos;

70. ar bažām atzīmē, ka kopš 2001. gada septembra Asmarā ir apcietināti 10 neatkarīgie žurnālisti, no kuriem viens ir Zviedrijas pilsonis *Davit Isaak*, kurš nav tiesāts par nevienu noziegumu, taču joprojām atrodas cietumā; aicina Eritrejas valdību atbrīvot ieslodzītos žurnālistus un atcelt privātas preses aizliegumu;
71. atzīst un atbalsta jauna miera līguma parakstīšanu starp dienvidu un ziemeļu Sudānas spēkiem, lai pārtrauktu divus gadu desmitus ilgušo pilsoņu karu, kura laikā ir veikti šausminoši cilvēktiesību pārkāpumi; mudina visas iesaistītās puses ievērot visus miera līguma protokolus;
72. aicina Sudānas valdību nekavējoties pārtraukt jebkādu sadarbību vai līdzdarbību ar arābu miliciju jeb tā saukto džandžavīdu (*Janjaweed*) miliciju, kura īsteno vardarbību pret plašām iedzīvotāju masām, tostarp pārkāpj cilvēktiesības, izdara kara noziegumus un noziegumus pret cilvēci Dārfūras reģionā rietumu Sudānā; atzinīgi vērtē ANO Izmeklēšanas komisijas ziņojumu un atbalsta tās slēdzienu un ieteikumus; uzstāj, lai Sudānas valdība koalīcijā ar Āfrikas Savienību rīkojas stingri un galēji, lai pārtrauktu visu pušu uzbrukumus civiliedzīvotājiem un atbrūotu džandžavīdu miliciju; aicina Sudānas valdību izrādīt labo gribu uzsākt sarunas par miera līgumu ar Dārfūras nemiernieku spēkiem;
73. aicina ES uzsākt mērķtiecīgas sankcijas pret Sudānas valdību līdz brīdim, kamēr gūst pamatotus pierādījumus par iedzīvotāju etniskās tīrīšanas un masu slepkavību politikas pārtraukšanu; atzinīgi vērtē ANO Drošības padomes lēmumu nodot Dārfūras situāciju Starptautiskās Krimināltiesas kompetencē, *lai* tādējādi visiem upuriem nodrošinātu taisnīgumu un izbeigtu valdošo nesodāmību, kā arī novērstu turpmāku pārkāpumu izdarīšanu; tomēr izsaka nožēlu par to, ka šajā Drošības padomes rezolūcijā noteikts, ka to valstu, kuras nav parakstījušas ICC statūtus, valstspiederīgie, kurus tur aizdomās par starptautisku noziegumu izdarīšanu Dārfūrā, izņēmuma kārtā jātiesā to pašmāju tiesās;
74. joprojām pauž bažas par lielo incidentu skaitu Kongo Demokrātiskās Republikas (KDR) austrumu daļā, jo īpaši Ituri, Kivu ziemeļu un dienvidu reģionos, Maniemā un ziemeļu Katangā; asi nosoda valdības armiju un nemiernieku cīnītājus, kas pastrādāja kara noziegumus Bukavu pilsētā Kivu dienvidu provincē 2004. gada jūnijā;
75. atzinīgi vērtē pozitīvo atjaunošanas un izlīguma procesu Ruandā; mudina Ruandu veikt lielākus centienus, lai novērstu cilvēktiesību pārkāpumus un nodrošinātu ilgstošu mieru Centrālāfrikā; pauž satraukumu par pieaugošo skaitu uzbrukumu pilsoniskās sabiedrības organizācijām, baznīcām un skolām Ruandā un pauž nopietnas bažas par daudziem tiesnešiem un tiesu pārstāvjiem, kas ir spiesti atkāpties tā sauktās tiesu reformas dēļ;
76. ļoti asi nosoda slepkavības Gatumbas bēgļu nometnē Burundi; mudina Burundi valdību un starptautisko sabiedrību darīt visu iespējamo, lai notvertu vainīgos un nodotu viņus tiesai; atbalsta Burundi pārejas procesu; atzinīgi vērtē plānotās vēlēšanas, kas ir svarīgs solis minētā pārejas procesa virzībā;
77. pauž nopietnas bažas par necilvēcīgajiem apstākļiem Ziemeļugandā, kurā nemiernieku līdera *Joseph Kony* Svētās pretošanās armijas (*Lord's Resistance Army*) darbību rezultātā liels daudzums iedzīvotāju uzturas pārvietoto personu nometnēs; nosoda šausminošos cilvēktiesību pārkāpumus, tostarp cilvēku nolaupīšanu lielā mērogā, sakropļošanu un bērnu izvarošanu šajā reģionā, ko veic Svētās pretošanās armijas nemiernieki;

78. atzinīgi vērtē Angolas valdības paziņojumu, ka parlamentārās vēlēšanas notiks 2006. gada beigās; pauž bažas par bruņoto konfliktu Kabindas reģionā un ziņojumiem par Angolas bruņoto spēku vardarbību pret mierīgajiem iedzīvotājiem;
79. ļoti asi nosoda Zimbabves valdības rīcību un kritizē tās politiku, kura veicina rasu šķelšanos un nesaimniecisku ekonomiku; pauž bažas par to, ka šāda politika ved valsti galējā postā; ar bažām atzīmē ievērojamo pārtikas produktu ražošanas kritumu pēdējā laikā un grūtības, kuras piemeklējušas NVO attiecībā uz palīdzības sniegšanu tiem, kam tā ir nepieciešama; aicina valdību pārtraukt politiskās opozīcijas apspiešanu, nodrošināt plašsaziņas līdzekļu brīvību un to, ka vēlēšanas notiek, balstoties uz brīviem un godīgiem principiem, piedaloties cienījamiem starptautiskiem novērotājiem;
80. joprojām ir nobažījies par to, ka Ekvatoriālajā Gvinejā politieslodzītie vēl arvien atrodas ieslodzījumā, pamatojoties uz atzīšanos, kas no tiem ir iegūta spīdzināšanas ceļā, un ka politiskās opozīcijas pārstāvjus apcietina bez apsūdzības vai tiesas;

Ziemeļamerika un Dienvidamerika

81. aicina Kubas valdību pieņemt tiesības uz pulcēšanās brīvību un vārda brīvību, kā arī nekavējoties atjaunot neoficiālo nāvessoda moratoriju; vēlreiz nosoda nāvessoda izpildi trijiem lidmašīnas nolaupītājiem un politisko oponentu ieslodzīšanu, kā arī pieprasa nekavējoties tos atbrīvot; aicina Kubas varasiestādes dot atļauju Saharova balvas ieguvējam *Oswaldo Payá* pieņemt Eiropas Parlamenta uzaicinājumu; kā arī nosoda pēkšņo stratēģijas maiņu un Padomes sankciju atcelšanu;
82. aicina Jamaikas valdību veikt efektīvas darbības, lai izbeigtu drošības spēku īstenoto cilvēku nogalināšanu bez tiesas sprieduma; aicina Jamaikas valdību arī atcelt 76., 77. un 79. daļu Likumā pārkāpumiem pret personu, kurās seksu starp pieaugušiem vīriešiem ar pašu piekrišanu atzīst par krimināli sodāmu un kuras izmanto kā pamatojumu nepieņemamas uzņēmāmās gadījumos, īpaši pret pedagogiem, kas informē par HIV/AIDS; prasa Jamaikas valdībai aktīvi apkarot plaši izplatīto homofobiju;
83. atbalsta Amerikas Cilvēktiesību komisijas (*IACHR*) paustos viedokļus, kura 2004. gada oktobrī izteica dziļas bažas par cilvēktiesībām un humānajiem apstākļiem Haiti;
84. pauž bažas par vardarbīgi nogalināto sieviešu lielo skaitu Gvatemalā un mudina varasiestādes sīki izmeklēt šos noziegumus, kā arī novērst vardarbības aktu turpmāku atkārtošanos;
85. piekrīt Meksikas varasiestāžu bažām par vardarbīgi nogalināto sieviešu lielo skaitu Huareas pilsētā (Meksikā) un atbalsta Meksikas varasiestāžu centienus izmeklēt un noskaidrot šos noziegumus, jo sevišķi ar īpaši iecelta maģistrāta palīdzību, kā arī novērst turpmākas slepkavības;
86. joprojām pauž bažas par satraucošo uzbrukumu skaitu un draudiem pret Gvatemalas iedzīvotājiem, kuri vēlas tiesu par pagātnē veiktajiem cilvēktiesību pārkāpumiem, it īpaši par uzbrukumiem cilvēktiesību aizstāvjiem, tiesu ierēdņiem un žurnālistiem, atzinīgi vērtē 2005. gada februārī veikto bijušā paramilitārās organizācijas pārstāvja un bijušā mēra, kurš, kā arī Gvatemalas parlamenta piekrišanu ANO augstā komisāra cilvēktiesību jautājumos biroja atvēršanai, ko Gvatemalas Kongress gatavoja apstiprināt cik iespējams drīz; 2003. gadā nolaupīja četrus žurnālistus, notiesāšanu kā pozitīvu zīmi

87. aicina Venecuēlu veikt efektīvus pasākumus pret spīdzināšanu un slepkavībām, ko izdara tās policija, kā arī pasākumus, lai nodrošinātu vārda brīvību un brīvu piekļuvi informācijai; atzīmē, ka jāsadarbojas ar tās kaimiņvalstīm, lai kopīgi nodrošinātu stabilitāti šajā reģionā;
88. izsaka nožēlu par nopietnu cilvēktiesību pārkāpumu turpināšanos, piemēram, nelikumīgas bruņotas grupas izmanto bērņus par kaujiniekiem konfliktā Kolumbijā, tostarp vairāki tūkstoši vēl nav 15 gadus veci; joprojām pauž nopietnas bažas par draudiem cilvēktiesību aizstāvjiem valstī un šajā sakarā mudina Kolumbijas varasiestādes veikt skaidrus un efektīvus pasākumus, lai aizsargātu šo personu dzīvi un darbu; pauž bažas par nožēlojamajiem apstākļiem, kādos atrodas liels skaits kolumbiešu, tostarp nepilngadīgie, pirms vairāk nekā septiņiem gadiem nolaupītie karavīri un policisti, Kongresa locekļi, piemēram, *Jorge E. Gechem*, *Oscar Tulio Lizcano* un *Luis Eladio Pérez*, Vaļes reģionālās asamblejas locekļi, agrākais ministrs *Fernando Araujo* un agrākā prezidenta amata kandidāte *Ingrid Betancourt*; atbalsta secinājumus Starptautiskajā Sadarbības un koordinācijas sanāsmē Kolumbijā sagatavotajā deklarācijā, kuru pieņēma Kartahenā kā papildinājumu Londonā, cita starpā, ANO klātbūtnē pieņemtajiem ieteikumiem, kā arī ANO augstā komisāra cilvēktiesību jautājumos Kolumbijas pārstāvniecības ieteikumiem;
89. atbalsta īpašā Apvienoto Nāciju Organizācijas referenta *Ambeyi Ligabo* viedokli par Kolumbiju, kurš sniedz ieteikumu, ka valdībai ir oficiāli jāpasludina milicija par nelikumīgu, jāizformē tā un jāuzsāk tiesvedība pret tiem, kas atbildīgi par cilvēktiesību pārkāpumiem un tiesību aktu cilvēktiesību jomā pārkāpšanu, neatkarīgi no to politiskās piederības;
90. aicina Ekvadoru nekavējoties atcelt policijas tiesas, lai efektīvi nodotu taisnīgai civilai tiesai tos drošības spēku locekļus, kurus apsūdz par sliktu izturēšanos;
91. pauž bažas par pieaugošo uzbrukumu skaitu žurnālistiem Peru, jo īpaši par divu labi pazīstamu žurnālistu slepkavību 2004. gadā; pauž satraukumu par lielo skaitu ziņojumu attiecībā uz aizdomās turamo ieslodzīto spīdzināšanas un nāves gadījumu Peru cietumos;
92. atzīst, ka vardarbība Brazīlijas pilsētās joprojām rada bažas un turpina piesaistīt vislielāko uzmanību, taču uzsver, ka vardarbība lauku rajonos un konflikti par zemi 2004. gadā ir pastiprinājušies, jo īpaši Rūzvelta rezervātā, kas ir *Cinta-Larga* pamatiedzīvotāju tautu mājas Rondonijā;
93. mudina Amerikas Savienotās Valstis risināt nāvēssoda atcelšanu; atzīmē, ka nepārtrauktā nāvēssoda izmantošana ASV nesaskan ar valsts tēlu, cenšoties nostiprināt cilvēktiesību standartus, brīvību un taisnīgumu visā pasaulē, kā arī pauž gandarījumu par jaunāko statistiku, kurā redzama stabila nāvēssoda izmantošanas samazināšanās ASV;
94. nosoda ASV valdību par izturēšanos pret ieslodzītajiem Gvantanamo; mudina ASV valdību nodrošināt to, lai visiem ieslodzītajiem, tostarp tiem, kas atrodas Gvantanamo internēto nometnē, tiktu piešķirtas minimālās cilvēktiesības saskaņā ar starptautiskajām cilvēktiesību normām, kā arī taisnīgas tiesas process; aicina ASV nekavējoties noskaidrot ieslodzīto situāciju Gvantanamo, ņemot vērā starptautiskos cilvēktiesību standartus un starptautiskos tiesību aktus cilvēktiesību jomā, kā arī atgādina savu nostāju par ieslodzīto dramatisko situāciju Gvantanamo, kā vairākkārt ir uzsvērts rezolūcijās;

95. aicina ASV iesniegt ziņojumu ANO Cilvēktiesību komitejā par to, kā tās ievēro Starptautisko Paktu par pilsoņu un politiskām tiesībām (*ICCPR*);

Tematiski jautājumi

I. Cilvēktiesības un cīņa pret terorismu

96. asi nosoda terorismu visās tā izpausmēs;
97. atzīst, ka globālais terorisms pret demokrātiskām valstīm ir jauns fenomens, kura rezultātā notikuši brutāli un nāvējoši uzbrukumi ar lielu upuru skaitu; atzīst, ka šo uzbrukumu mērķis ir bijis iespaidot demokrātiskos procesus; atzīmē, ka šādi terora akti no jauna varmācīgi apdraud cilvēka pamattiesības;
98. vēlreiz apstiprina, ka, lai stātos pretī šiem briesmīgajiem mūsdienu draudiem, demokrātisko valdību pirmais uzdevums ir apņēmīgi aizsargāt iedzīvotājus, stingri un neatlaidīgi cīnīties pret terorismu, kā arī atklāt un iznīcināt jebkuru teroristu tīklu; uzstāj, ka, atbalstot šos centienus un apcietinot iespējamus vainīgos, valdībām pašām ir jāievēro tiesiskums, kā arī starptautisko cilvēktiesību, tostarp tiesību aktu cilvēktiesību un bēgļu jomā, īstenošana;
99. atzīst, ka ES solidaritāte ir nepieciešama, lai apkarotu terorismu; uzskata, ka ir ļoti svarīgi izveidot vispārējas stratēģijas, kuras varētu palīdzēt risināt ārkārtējās nabadzības, nedrošības, valstu šķelšanos un fundamentālisma attīstības cēloņus, kuri var izraisīt terorisma rašanos;
100. ņem vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas augsta līmeņa speciālistu grupas draudu jautājumos iesniegto ziņojumu, kurā ir uzsvērts, ka vispasaules preterorisma centieni “atsevišķos gadījumos ir sagrāvuši tās pašas vērtības, pret kurām cīnās teroristi, t.i., cilvēktiesības un tiesiskumu”;
101. atbalsta atsevišķu valstu centienus nostiprināt valstu tiesību aktus un sekmēt reģionālo un starptautisko sadarbību, lai novērstu terora aktus, tomēr uzstāj, ka tas nav jādara uz starptautisko cilvēktiesību un tiesību aktu cilvēktiesību un bēgļu jomā rēķina un ka valstīm jānodrošina, lai tiesību aktu drošības jomā piemērošana cilvēktiesību aizstāvjiem nekalpotu kā līdzeklis, lai kavētu viņu darbu ar cilvēktiesībām; atzīst upuru ciešanas un postu un aicina valstis un visas pārējās administrācijas īstenot tiesiskas un sociālas aizsardzības pasākumus; pieprasa Komisijai veicināt tādas starptautiskas konvencijas sagatavošanu saistībā ar ANO, kura aizsargātu terorisma upurus un tiem palīdzētu;
102. aicina Padomi un dalībvalstis nodrošināt ciešāku saskaņotību starp saistītajām Padomes darba grupām, kurām uzticēti ES preterorisma pasākumi, tostarp sadarbību ar trešām valstīm svarīgu Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūciju īstenošanā, kā arī ar Padomes cilvēktiesību darba grupām (*COHOM*); un mudina uz ciešāku sadarbību starp ES Preterorisma koordinātoru un Personīgo pārstāvi cilvēktiesību jautājumos, kuru nesēn apstiprināja amatā Padomes ģenerālsēkretārs/Augstais pārstāvis kopējās ārpolitikas un drošības politikas lietās;
103. atzīst, ka ir nepieciešama stingra un koordinēta atbilde uz terorismu, un uzstāj, ka terora akti nekad nav attaisnojami; atzīmē, ka ir jānosaka īpaši pasākumi pret katru teroristu

organizāciju; šajā sakarā aicina Padomi regulāri informēt Parlamentu par atjauninātu teroristu organizāciju sarakstu un izmaiņu pamatojumiem;

104. atgādina visām valstīm, ka tām ir pienākums ievērot un nodrošināt to personu pamattiesības un brīvības, kas pakļautas to jurisdikcijai;
105. atzīst Starptautiskās juristu komisijas pieņemto Berlīnes Deklarāciju par mēģinājumu rast pieņemamu līdzsvaru starp cīņu pret terorismu un cilvēktiesību ievērošanu;
106. mudina valstis, īstenojot pretterorisma pasākumus, ievērot tiesiskuma, vajadzības, proporcionalitātes un nediskriminācijas principus;
107. aicina valstis nepadarīt par kriminālām likumīgās pamattiesību un brīvību izpausmes; uzsver, ka kriminālatbildībai par terora aktiem ir jābūt individuālai, nevis kolektīvai;
108. aicina visas valstis nodrošināt to, lai jebkura tiesību ierobežošana, pamatojoties uz ārkārtas situāciju, ir tikai uz noteiktu laiku, noteikti nepieciešama un samērojama ar konkrētajiem draudiem, kā arī tā nerada diskrimināciju rases, ādas krāsas, dzimuma, seksuālās orientācijas, invaliditātes, vecuma, reliģijas, valodas, politiskās vai citas pārliecības, nacionālās, sociālās vai etniskās izcelsmes, īpašuma, izcelšanās vai kāda cita iemesla dēļ;
109. aicina visas valstis nevienu slepeni neaizturēt un uzturēt visu aizturēto personu reģistru, kā arī nodrošināt, ka visām personām, kurām piemērota brīvības atņemšana, nekavējoties ir pieejams advokāts un medicīnas darbinieki, ja tas nepieciešams;
110. aicina visas valstis jebkurā laikā un jebkuros apstākļos nodrošināt, lai visus aizdomās turētos tiesātu tikai neatkarīga un objektīva saskaņā ar likumu izveidota tiesa un lai šīm personām pilnībā garantētu taisnīgu tiesu, tostarp nevainības prezumpciju, tiesības uz liecību pārbaudi, aizstāvības tiesības, tiesības uz efektīvu juridisko palīdzību un apelācijas tiesības;
111. uzsver, ka, ieviešot pretterorisma pasākumus, valstīm ir jāievēro un jāaizsargā pamattiesības un brīvības, tostarp vārda brīvība (izņemot gadījumus, kad notiek musināšana uz naidu vai vardarbību), reliģijas, pārliecības vai ticības un biedrošanās vai sapulču brīvība, kā arī tiesības uz privāto dzīvi, kas jo īpaši svarīgi ir informācijas vākšanu un izplatīšanas jomā;
112. aicina valstis neizraidīt, nenosūtīt atpakaļ vai neizdot personu, ko tur aizdomās vai kas ir notiesāta par terora aktu veikšanu, uz valsti, kurā pastāv reāls risks, ka šo personu varētu pakļaut nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem, tostarp spīdzināšanai, nehumānai vai pazemojošai attieksmei vai sodam, piespiedu pazušanai, sodīšanai ar nāvi ar tiesas spriedumu vai bez tā vai arī apzināti netaisnai tiesāšanai;
113. uzsver, ka bruņotu konfliktu laikā un okupācijas situācijās valstīm ir jāpiemēro un jāievēro gan starptautisko humanitāro tiesību, gan cilvēktiesību normas un principi;
114. aicina valstis nesūtīt pratināt ieslodzītos uz valstīm, kurās iespējama spīdzināšana; mudina valstis neizmantojot pierādījumus, kuri iegūti spaidu kārtā vai spīdzinot; atgādina valstīm, ka, aizturot aizdomās turētos teroristus, tām ir jāievēro Apvienoto Nāciju Konvencija pret spīdzināšanu un cita veida nežēlīgu, necilvēcīgu vai cieņu pazemojošu attieksmi vai sodu;

115. aicina Komisiju izcelt tās valstis, kas izmanto terorisma draudus par attaisnojumu represīvas politikas ieviešanai, it īpaši tās, kuras ierobežo preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību; īpaši uzsver faktu, ka, apkarojot terorismu, drošības likumi nedrīkst cilvēktiesību aizstāvju vajāšanu padarīt likumīgu;
116. aicina Padomi un dalībvalstis jo īpaši risināt cilvēktiesību ievērošanas trūkuma problēmu Apvienoto Nāciju Organizācijas attieksmē pret terorisma apkarošanu, tostarp nodrošinot to, ka pasākumi, kurus valstīm iesaka veikt Drošības padomes Pretterorisma komiteja, atbilst starptautiskajām cilvēktiesību normām;

II. *Bērnu tiesības*

117. uzsver, ka katrs divpadsmitais bērns pasaulē ir iesaistīts piespiedu darbā, seksuālā izmantošanā vai piespiedu karaklausībā vissmagākajās to izpausmes formās¹;
118. atbalsta ANO Konvencijā par bērnu tiesībām (*CRC*)² un Āfrikas Bērnu hartā³ sniegto bērna definīciju, kas nosaka, ka visi bez izņēmuma līdz 18 gadu sasniegšanai ir bērni;
119. prasa, lai Komisija iesniedz paziņojumu par bērnu tiesībām un ES attīstības politiku;
120. aicina Padomi un Komisiju nodrošināt, ka īpaša uzmanība pārstrādātajā ES attīstības politikas ziņojumā tiek pievērsta bērnu tiesībām, kas jāuzskata par pamatprincipiem un mērķi pašas par sevi;
121. pauž satraukumu par to, ka šobrīd nabadzībā dzīvo vairāk bērnu nekā jebkad agrāk; aicina Komisiju un Padomi bērniem un bērnu tiesībām pievērst galveno uzmanību ES centienos sasniegt Tūkstošgades attīstības mērķus;
122. atzīst, ka 1989. gada *CRC* ratifikācijai gandrīz visā pasaulē var nesekot ieviešanas process⁴; aicina visas valstis pāriet no tās vispārējas pieņemšanas uz vispārēju ievērošanu;
123. mudina valstis ievērot Bērnu tiesību konvencijā minētās uzraudzības un ziņošanas mehānisma procedūras; uzskata, ka konvencijas ieviešana ir viens no galvenajiem veidiem, lai panāktu valdību atbildību;
124. atbalsta *CRC* fakultatīvo protokolu par bērnu iesaistīšanu bruņotā konfliktā; mudina valstis, tostarp ES dalībvalstis, parakstīt un ratificēt šo protokolu;
125. mudina Savienotās Valstis ratificēt *CRC* pēc iespējas ātrāk, jo tā ir viena no tikai divām valstīm, kuras vēl nav šo konvenciju ratificējušas, otra ir Somālija, kurai nav izveidota darbotiespējīga valdība;
126. pauž nopietnas bažas par to, ka miljoniem bērnu turpina katru gadu mirt no slimībām, no kurām tos ir iespējams pasargāt, un tiem tiek liegtas viņu tiesības uz veselību un dzīvību,

---

¹ *UNICEF* ziņojums par bērnu darbu, 2005. gads

² Pieņemta 1989. gadā un to ir ratificējušas visas valstis, izņemot ASV un Somāliju.

³ To pieņēmusi Organizācija Āfrikas vienotībai 1990. gadā.

⁴ Bērnu tiesību konvencija ir vienīgais līgums cilvēktiesību jomā, kas pilnībā ietver pilsoņu, politiskās, sociālās un kultūras tiesības.

kā arī par to, ka miljoniem bērnu ir pakļauti HIV/AIDS ietekmei, paši ir inficēti vai arī šo slimību dēļ palikuši bez vecākiem;

127. pauž nopietnas bažas par to, ka apmēram 104 miljoniem skolas vecuma bērnu, galvenokārt meitenēm, ir liegtas tiesības uz izglītību; aicina Komisiju sniegt pozitīvu ieguldījumu *Fast Track* iniciatīvas īstenošanā un aktīvi iesaistīties izglītības jautājumu risināšanā kopā ar ĀKK partneriem;
128. pauž nopietnas bažas par to, ka turpina pieaugt to bērnu skaits, kuri ir nokļuvuši globālā cilvēku tirdzniecībā; uzskata šo situāciju par visas pasaules sabiedrības kopīgu neveiksmi un uzsver vajadzību pēc tūlītējas rīcības un likumiem, kas sodītu vainīgos un aizsargātu upurus;
129. atbalsta pasākumu reģionālā un starptautiskā līmenī visa veida bērnu darbaspēka izmantošanas apkarošanai;
130. aicina visas valstis izbeigt bērnu vervēšanu bruņotajiem spēkiem un bērnu, jaunāku par 18 gadiem, izmantošanu bruņotās sadursmēs;
131. kategoriski nosoda barbarisko bērnu izmantošanu par kareivjiem konfliktos un karos; aicina attiecīgās valstis ievērot visā pasaulē atzītos tiesību aktus cilvēktiesību jomā;

III. Konflikta ietekme uz sievietēm un bērniem

132. uzsver, ka pēdējos gados daudzās valstīs, tostarp Kambodžā, Libērijā, Peru, Bosnijā, Sjeraleonē, Ruandā, Kongo Demokrātiskajā Republikā, Somālijā un Ugandā, ir reģistrēti masu izvarošanas gadījumi kara apstākļos; pauž satraukumu par to, ka nesēn Dārfūrā, Sudānas rietumu daļā, pārvietotās personas ir aprakstījušas sistemātiskus un nelikumīgus pret civiliedzīvotājiem vērstus uzbrukumus, tostarp izvarošanu, ko veic valdības finansēta arābu milicija un Sudānas bruņotie spēki; atzīst, ka sevišķa uzmanība ir jāvelta šādos apstākļos visneaizsargātākajām sabiedrības grupām, īpaši sievietēm, bērniem, invalīdiem un veciem cilvēkiem;
133. nosoda barbarisko izvarošanas izmantošanu kā kara līdzekli un uzstāj, ka starptautiskajai sabiedrībai ir jāturpina skaidrot, ka izvarošanas izmantošana karā ir starptautisko humanitāro tiesību un starptautisko konvenciju pārkāpums; prasa spēcīgu tiesisku atbildi, ceļot apsūdzības par šiem noziegumiem; atzīmē, ka Romas Līgums, ar kuru 2000. gadā izveidoja ICC, skaidri klasificē izvarošanu kā noziegumu pret cilvēci;
134. atzīst, ka masveida izvarošana pakļauj sievietes un meitenes riskam saslimt ar HIV/AIDS; mudina ES nodrošināt, ka visām izvarotajām sievietēm un meitenēm nekavējoties ir pieejama medicīniskā palīdzība pēc vardarbības;
135. apzinās, ka daudzos gadījumos tie, kas ir atbildīgi par seksuālās vardarbības aktiem un izvarošanu konfliktu laikā, paliek nesodīti un par viņiem netiek ziņots, un uzskata, ka reproduktīvās veselības tiesību īstenošana un pilnīga ievērošana palīdzētu samazināt šādu gadījumu skaitu;
136. pauž bažas saistībā ar aizdomām par ANO darbinieku īstenotu seksuālu un fizisku vardarbību cita starpā Kongo Demokrātiskajā Republikā, Bosnijā un Kosovā;

137. pauž bažas par to, ka turpinās tūkstošiem bērnu izmantošana par “bruņotām marionetēm” vairāk nekā 20 valstīs visā pasaulē; uzsver, ka saskaņā ar 2004. gada Vispasaules ziņojumu par bērniem, kurus izmanto par kareivjiem, valdības spēki un bruņotas nemiernieku grupas izmantoja bērnus kā kareivjus bruņotajos konfliktos Burundi, Kongo Demokrātiskajā Republikā, Kotdivuārā, Gvinejā, Libērijā, Minamarā, Ruandā, Sudānā un Ugandā, kā arī nemiernieku spēki Šrilankā; nopietni mudina visus valdību bruņotos spēkus un citas bruņotās grupas nekavējoties atbrīvot visus to rindās esošos bērnus;
138. atbalsta *CRC* fakultatīvo protokolu par bērnu iesaistīšanu bruņotā konfliktā un mudina visas valstis, tostarp ES dalībvalstis, parakstīt un ratificēt šo protokolu;
139. atzīst, ka galvenokārt par kareivjiem tikuši izmantoti zēni, tomēr norāda, ka arvien vairāk bruņotajos konfliktos kā kareives un prostitūtas tiek izmantotas meitenes;
140. uzsver, ka bērnus bruņotajiem spēkiem vervē dažādiem uzdevumiem un lomām, piemēram, par ziņnešiem, spiegiem, pavāriem, nesējiem u.c., un ka visi šie uzdevumi pakļauj bērnus riskam; uzsver to, ka meitenes ir īpaši neaizsargātas pret vardarbību un seksuālo izmantošanu, tām piespiedu kārtā liekot izpildīt seksa verdzeņu un/vai sievu lomas;
141. prasa, lai ANO un visa starptautiskā sabiedrība pievērs arvien lielāku uzmanību tam, kā konflikta situācijas ietekmē sievietes un bērnus, īpaši tos, kuri pieder pie etniskām, valodu un/vai reliģiskām minoritātēm, un īpaši tad, kad pret tiem vēršas mērķtiecīgas kara stratēģijas ietvaros;
142. atzinīgi vērtē ES Pamatnostādņu par bērniem un bruņotiem konfliktiem pieņemšanu 2003. gadā; prasa, lai Padome un Komisija ik pēc sešiem mēnešiem iesniedz Eiropas Parlamentam progresa ziņojumu par šo pamatnostādņu īstenošanu un ietekmi; pauž gandarījumu par iepriecinošajām ziņām, ka Komisija izrāda gatavību sadarboties;

IV. Nāves soda atcelšana

143. atzinīgi vērtē virzību uz nāves soda atcelšanu; atzīst, ka vairāk nekā puse pasaules valstu, kopā 118 valstis, šobrīd ir atcēlušas nāves sodu juridiski vai praksē; joprojām pauž bažas par to, ka 78 valstis turpina nāves soda saglabāšanas politiku;
144. izsaka atzinību Butānai, Rietumsamoai, Senegālai un Turcijai, kas 2004. gadā atcēlušas nāves sodu par visiem noziegumiem;
145. aicina Filipīnas varasiestādes pārtraukt nāves sodu izpildīšanu un visos gadījumos ievērot apsūdzētā obligātās tiesiskās un procesuālās garantijas, un jo īpaši mudina šīs valsts varasiestādes pārskatīt ES pilsoņa no Spānijas *Francisco Juan Larranaga* lietu, kuru notiesāja uz nāvi procesā, kurā bija daudz pārkāpumu un netika ievērotas obligātās tiesiskās un procesuālās garantijas;
146. mudina valstis ratificēt *ICCPR* Otro fakultatīvo protokolu, kā mērķis ir panākt nāves soda atcelšanu;
147. aicina ES izmantot daudzpusējus forumus, tādus kā ANO Cilvēktiesību komisija (*UNCHR*), lai mudinātu valstis ratificēt starptautiskos tos dokumentus cilvēktiesību jomā,

kas skar nāves sodu, un ievērot to prasības, kā arī aicina turpināt tās praksi iesniegt *UNCHR* rezolūciju par nāves soda atcelšanu, moratorija piemērošanu visu nāves sodu izpildei un prasību tām valstīm, kas turpina nāves soda saglabāšanas politiku, ievērot ANO noteiktās obligātās normas;

148. atzinīgi vērtē Rezolūciju 2004/67, ko 2004. gada 21. aprīlī komitejas ikgadējā sesijā Ženēvā pieņēma *UNCHR*, un kurā visas valstis, kurās pastāv nāves sods, aicināja to pilnībā atcelt un līdz šī aicinājuma īstenošanai noteikt moratoriju nāves sodu izpildei; atzīst to nozīmi, kāda bija ES un visām dalībvalstīm, kas atbalstīja šo rezolūciju; mudina visas valstis ievērot ANO rezolūciju un, ja ne vairāk, tad vismaz ieviest moratoriju nāves soda izpildei;
149. aicina visas valstis, kas ir ieviesušas moratoriju nāves soda izpildei, turpināt virzību uz pilnīgu nāves soda atcelšanu;
150. pauž bažas par to, ka Āzija joprojām ir kontinents, kurā izpilda visvairāk nāves sodu; pauž satraukumu par to, ka Ķīnā izpilda vairāk nāves sodu nekā jebkurā citā pasaules valstī, 2004. gadā ir saņemti ziņojumi par tūkstošiem izpildītu nāves sodu; aicina Ķīnu publicēt oficiālos datus par 2004. gadā izpildītajiem nāves sodiem;
151. pauž bažas par to, ka nāves soda atjaunošana Šrilankā, pārtraucot 27 gadus ilgušo izpildes moratoriju, ir pretrunā ar starptautisko virzību uz nāves soda atcelšanu, un tādēļ mudina Šrilankas varasiestādes meklēt alternatīvus risinājumus cīņā ar noziedzību;
152. atzīmē, ka Krievija nāves sodu izpildei piemēro moratoriju, taču līdz šim Krievijā nav likuma par nāves soda atcelšanu; aicina Krieviju nekavējoties veikt pasākumus, lai ratificētu Eiropas Konvencijas par cilvēktiesībām 6. protokolu par nāves soda atcelšanu, un parakstīt 13. protokolu par nāves soda atcelšanu visos gadījumos;
153. pauž bažas par lielo izpildīto nāves sodu skaitu Irānā, jo īpaši attiecībā uz nepilngadīgajiem, un Irānas atteikšanos publicēt oficiālo statistiku par nāves sodiem;
154. aicina Komisiju un Padomi to dialogā par cilvēktiesībām ar Ķīnu un Irānu stingri pieprasīt šīm valstīm, lai tās nosaka tādu moratoriju noteikšanu nāves sodam, kuru patiešām īstenotu un kurš novestu pie tiesību aktu grozīšanas;
155. aicina jauno Irākas valdību neatjaunot nāves sodu, jo īpaši tādēļ, ka pagaidu konstitūcijā nāves sods nav minēts;
156. pauž bažas par to, ka Afganistāna 2004. gada aprīlī izpildīja pirmo nāves sodu pēc *Taliban* režīma krišanas; aicina Afganistānas nesēn ievēlēto jauno vadību ieviest moratoriju nāves sodam;
157. atzinīgi vērtē Tadžikistānas parlamenta apakšpalātas 2004. gada jūnija lēmumu, nobalsojot par labu nāves soda atcelšanai;
158. pauž bažas par to, ka Vjetnamas valdība uzskata ziņojumu un statistikas par nāves sodu piemērošanu publicēšanu par valsts noslēpumu; joprojām pauž nopietnas bažas par lielo izpildīto nāves sodu skaitu Vjetnamā pagājušajā gadā;

159. pauž gandarījumu par nāves sodu samazināšanu Āfrikā; jo īpaši atzinīgi vērtē faktu, ka Zambija ir izdevusi rīkojumu par visu lielāko tiesas procesu, kuros tika piespriests nāves sods, pārskatīšanu un ir ierosinājusi parlamentam atcelt nāves sodu; atzinīgi vērtē līdzīgu lēmumu Malāvijā, kur prezidents 2004. gada aprīlī grozīja 79 nāves spriedumus;
160. aicina Rietumāfrikas valstis ieņemt vienotu nostāju un pilnībā atcelt nāves sodu, jo īpaši Gvinejā, kas atbalsta nāves soda saglabāšanu;
161. pauž gandarījumu par faktu, ka nāves sods faktiski vairs neeksistē Eiropā, un aicina Baltkrieviju panākt to pašu; turklāt arī aicina tās ES dalībvalstis (Franciju, Itāliju, Luksemburgu un Spāniju), kā arī tās Eiropas Padomes locekles, kuras vēl nav to izdarījušas, ratificēt Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 13. protokolu par nāves soda atcelšanu visos gadījumos;
162. vēlreiz nosoda nāves soda izmantošanu Kubā pēc gadiem ilgušas nāves soda nepiemērošanas;
163. atzinīgi vērtē Meksikas prezidenta priekšlikumu pilnībā atcelt nāves sodu¹;
164. aicina ASV atcelt nāves sodu un apsveic iepriecinošo tendenci ASV, kur ir samazinājies uz nāvi notiesāto personu skaits; atzīst, ka kopš 1999. gada piespriesto nāves sodu skaits ir samazinājies par 54%, izpildīto nāves sodu skaits ir samazinājies par 40% un nāves soda izpildī gaidošo notiesāto skaits ir samazinājies par 6%²;
165. mudina Komisiju līdzīgi kā 2001. gadā saglabāt tās *amicus curiae* (personas, kas iestājas lietā) iesniegumu³ ASV Augstākās tiesas lietās ar nepilngadīgajiem un garīgi slimām personām, kam piespriests nāves sods;
166. mudina ES saskarsmē ar ārpuskopienas valstīm konsekventi izplatīt tās 1998. gadā pieņemtās Pamatnostādnes par nāves sodu;
167. mudina valstis, kas atbalsta nāves soda saglabāšanu, nepiespriest nāves sodu personām, kuras nozieguma izdarīšanas brīdī ir bijušas jaunākas par 18 gadiem, sievietēm stāvoklī un personām ar garīgiem traucējumiem, un uzstāj, lai nāves sodu piespriestu tikai par vissmagākajiem noziegumiem;
168. mudina valstis, kas piemēro nāves sodu personām, kuras ir apsūdzētas par brīvprātīgām seksuālām attiecībām starp viena dzimuma pārstāvjiem, atcelt šādus likumus un tiesu praksi;

V. Cilvēku un cilvēku orgānu tirdzniecība — seksa industrija un bērnu darbs

169. atzīst definīciju par cilvēku tirdzniecību tādā formulējumā, kāds iekļauts ANO Protokolā par cilvēku, īpaši sieviešu un bērnu, tirdzniecības novēršanu, aizliegšanu un sodīšanu, kas

¹ Spēkā esošās Meksikas Konstitūcijas 22. pants nosaka ierobežojumu nāves soda piespriešanai, bet pilnībā to neaizliedz. Saskaņā ar Meksikas likumiem nāves sods tiek saglabāts militārajā kriminālkodeksā. Taču vairāk nekā 50 gadu laikā nav izpildīts neviens nāves sods.

² Nāves sods 2004. gadā: Gada noslēguma ziņojums, Nāves soda informācijas centrs, 2004. gada decembris

³ *Amicus curiae* iesniegumu iesniedz persona, kas nav iesaistīta lietā un kas var sniegt informāciju par juridiskiem jautājumiem, un to bieži iesniedz, mēģinot ietekmēt Augstāko tiesu.

papildina 2000. gada novembrī ANO Ģenerālās Asamblejas pieņemto ANO Konvenciju pret starptautisko organizēto noziedzību¹;

170. atzīst, ka sievietes un bērni ir īpaši pakļauti tam, kas var kļūt par verdzības mūsdienu formu;
171. norāda, ka Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas² 4. pants aizliedz verdzību;
172. uzsver, ka visa veida tirdzniecība ar cilvēkiem ir cilvēktiesību pārkāpums, un to aizliedz ES Pamattiesību hartas 5. panta 3. punkts;
173. atzīst, ka sieviešu un bērnu tirdzniecība seksuālai izmantošanai ir starptautiska, organizēta, noziedzīga parādība, kura atstāj smagas sekas uz tās upuru drošību, labklājību un cilvēktiesībām;
174. norāda, ka sievietes un bērnus, ar kuriem tirgojas seksuālas izmantošanas nolūkos, bieži seksuāli izmanto un atņem tiem pārvietošanās brīvību un identitāti;
175. uzsver, ka tirdzniecība ar cilvēkiem un piespiedu prostitūcija starptautiskā mērogā ir atzīta par cilvēktiesību pārkāpumu, un Konvencija par sieviešu diskriminācijas novēršanu visās formās īpaši prasa valstīm “aizliegt visa veida tirdzniecību ar sievietēm un sieviešu izmantošanu prostitūcijas nolūkos” (6. pants);
176. pauž bažas par to, ka sievietes un bērni, kuri ir iebraukuši kādā valstī bez dokumentiem vai kuri ir bijuši cilvēku tirdzniecības upuri un kuriem ir atņemti viņu dokumenti, bieži nespēj tiesiskā ceļā meklēt kompensāciju par pārciestajiem nodarījumiem;
177. uzsver, ka sieviešu un bērnu tirdzniecība ir vispasaules mēroga problēma, kā arī mudina valstis darboties saskaņoti, lai uzlabotu starptautisko tiesību aktu piemērošanu šā nozieguma apkarošanai;
178. uzsver, ka ES līmenī ir jāapmāca amatpersonas, kas piemēro likumus, kā meklēt bandas, kuras tirgojas ar cilvēkiem, un robežapsardzes dienestus — kā atklāt cilvēku tirgotājus un to upurus;
179. atzīst, ka cilvēku tirdzniecība neaprobežojas tikai ar seksa industriju, jo ar sievietēm un bērniem tirgojas arī to izmantošanai par piespiedu darbaspēku;
180. norāda, ka saskaņā ar *UNICEF* datiem vairāk nekā 20 000 bērnu nokļūst verdzībā, kontrabandas veidā šķērsojot robežas Rietumāfrikā un Centrālāfrikā;
181. atzīst, ka tirdzniecība ar cilvēku orgāniem ir augsti organizēta starptautiska noziedzīga darbība ar nopietnām un bīstamām sekām; aicina starptautisko sabiedrību aktīvāk reaģēt, lai apkarotu šo postu;

---

¹ “Cilvēku tirdzniecība” ir personu vervēšana, pārvadāšana, pārsūtīšana, noņemšana vai saņemšana, izmantojot draudus vai fizisku spēku vai cita veida piespiedu līdzekļus, nolaupīšanu, krāpšanu, maldināšanu, ļaunprātīgi izmantojot varu vai personas bezpalīdzīgo stāvokli vai dodot vai saņemot atlīdzību vai citus labumus, lai iegūtu tādas personas piekrišanu, kurai ir kontrole pār citu personu, ekspluatācijas nolūkā.”

² 4. pants. “Nevienam nedrīkst turēt verdzībā vai dzimtbūtniecībā; visa veida verdzība un vergu tirdzniecība ir aizliegta.”

182. mudina atsevišķas valstis pastiprināt krimināli tiesisko reakciju uz tirdzniecību ar cilvēkiem, veicot likumdošanas reformas, paaugstinot pilsoņu informētību un veicot apmācības; uzsver vajadzību atbalstīt un aizsargāt upurus, kuri sniedz liecības;
183. īpaši atzinīgi vērtē Eiropas Padomes Konvencijas pret cilvēku tirdzniecību projekta izstrādi (2005. gada janvāris); aicina Komisiju ar Padomes atbalstu nodrošināt, ka Eiropas Padomes Konvencijas projektā ir noteiktas visaugstākās to cilvēku cilvēktiesību aizsardzības normas, kuri ir cilvēku tirdzniecības upuri;
184. pauž gandarījumu par Komisijas apņemšanos sagatavot paziņojumu par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu;
185. atzīst Komisijas ieguldītās pūles, īpaši *TACIS* un *CARDS* programmas, lai izstrādātu cilvēku tirdzniecības apkarošanas pasākumus, bet uzsver vajadzību pastiprināt tās darbības tādās galvenajās tranzīta valstīs kā Baltkrievija, Moldova, Krievijas Federācija un Ukraina;

VI. *Starptautisko uzņēmumu nozīme cilvēktiesībās*

186. mudina uzņēmumus, kuri darbojas starptautiskā līmenī, uzskatīt cilvēktiesības par uzņēmuma politikas mērķi, ņemt vērā to pienākumus saskaņā ar uzņēmumu sociālās atbildības prasībām un pieņemt obligātos standartus atbilstoši šīm normām; noteikti aicina uzņēmumus izveidot skaidrus mehānismus, lai efektīvi uzraudzītu visu to veikto darbību atbilstību rīcības kodeksiem un starptautiskajām cilvēktiesību normām;
187. atzīst, ka uzņēmumi lielā mērā spēj ietekmēt valdību pieņemtos lēmumus globālajā tirgū; aicina uzņēmumus veicināt, aizsargāt un nodrošināt savu darbinieku, kā arī savu piegādātāju, apakšuzņēmēju un darījumu partneru darbinieku tiesības, pat ja šādas tiesības neaizsargā attiecīgās valsts tiesību akti;
188. aicina uzņēmumus nodrošināt, lai to produktus neizmanto cilvēktiesību pārkāpšanai;
189. atzīst, ka pēdējos gados patērētāju darbība un cilvēktiesību kampaņas bijušas vērsta uz uzņēmumiem, lai palielinātu to atsaucību saistībā ar cilvēktiesību problēmām, un ka dažkārt šādu kampaņu ietekme nepamatotu prasību dēļ ir bijusi destruktīva; mudina uzņēmumus pieņemt noteiktus obligātos standartus, lai mazinātu sabiedrības bažas;
190. atzīst pirmo un otro ANO Globālā līguma principu, kurā ir noteikts, ka “uzņēmumiem ir jāatbalsta un jārespektē starptautiski atzīti cilvēktiesību aizsardzība” savas ietekmes jomā un ka tiem “tiem jānodrošina, ka tie nav iesaistīti cilvēktiesību pārkāpumos”, kā arī trešā līdz sestā principa pārkāpumos, kuri prasa uzņēmumiem visā pasaulē aizstāvēt strādājošo pamattiesības;
191. atzinīgi vērtē ANO Cilvēktiesību komisijas ziņojumu par ANO normatīviem un cer, ka ANO turpinās savas plaša mēroga konsultācijas par ANO normatīviem, ņemot vērā to nozīmīgo lomu kā mērķi uzņēmumus pienākumu noteikšanai cilvēktiesību jomā¹;

---

¹ ANO ziņojumu iesniedza *UNCHR* 2005. gada martā Ženēvā.

192. mudina uzņēmumus, ja vajadzīgs, sadarboties ar vietējām nevalstiskajām organizācijām cilvēktiesību jomā;
193. mudina uzņēmumus neuzsākt darbību valstī, kurā ir ieviestas vienpusējas un reģionālas sankcijas vai tirdzniecības embargo, pamatojoties uz bažām par cilvēktiesību pārkāpumiem;
194. aicina ES pieņemt rīcības kodeksu Eiropas uzņēmumiem, kas darbojas starptautiskā mērogā un jo īpaši jaunattīstības valstīs, līdzīgu tam, kāda ir Eiropas iniciatīva ētiskai ražošanai un patēriņam;
195. atkārtoti prasa Eiropas Komisijas delegācijām trešās valstīs veicināt ESAO Pamatnostādnes par daudznacionāliem uzņēmumiem, kā arī strādāt kā kontaktpunktiem attiecībā uz tām;
196. aicina ES veicināt ideju par Starptautiskās uzņēmējdarbības rīcības kodeksu ar cilvēktiesībām saistītos jautājumos;

VII. Nesodāmība un ICC loma

197. ir pārliecināts, ka nav iespējams ilgspējīgs miers bez atbildības uzņemšanās par pastrādātajām neželībām un uzskata, ka nesodāmības izbeigšanai sabiedrībās, kuras satricinājuši kari un smagi cilvēktiesību pārkāpumi, ir izšķiroša nozīme tiesiskuma, miera un demokrātijas atjaunošanā;
198. uzskata, ka ICC, kas darbojas papildus valstu jurisdikcijai, izveide ir daļa no starptautiskās tiesu sistēmas, kurā valstu tiesas, starptautiskas un jaukta tipa tiesas, kā arī ICC darbojas kopā, lai izbeigtu nesodāmību par nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem un tādējādi atturētu no to izdarīšanas;
199. mudina Komisiju un ES dalībvalstis, izstrādājot sadarbības atbalsta programmu valstīm, kurās tikko ir beigusies karadarbība, palīdzēt stiprināt šo valstu spējas tiesāt par nopietniem cilvēktiesību pārkāpumiem;
200. aicina ES dalībvalstis atbalstīt ICTY, Starptautisko Kara noziegumu tribunālu Ruandai un Īpašo tiesu Sjeraleonei, lai veiksmīgi īstenotu to mandātu, jo īpaši nodrošinot valstu efektīvu sadarbību un apsūdzēto, tostarp *R. Mladic*, *R. Karadzic*, *A. Gotovina* un *C. Taylor*, tūlītēju nodošanu tiesai;
201. mudina Komisiju, Padomi un ES dalībvalstis saskaņā ar ES Kopējo nostāju par ICC no 2003. gada jūnija, kā arī pēc tam, 2004. gada janvārī pieņemto rīcības plānu, aktīvi turpināt centienus panākt Romas statūtu ratifikāciju visā pasaulē un to īstenošanai nepieciešamo tiesību aktu pieņemšanu, pastiprināt demaršus un cita veida pasākumus Tiesas aizstāvēšanai pret uzbrukumiem un nodrošināt valstu efektīvu sadarbību ar Tiesu; lūdz ikvienu ES prezidējošo valsti iesniegt Eiropas Parlamentā ziņojumu par pasākumiem, kuri ir veikti saistībā ar kopējo nostāju;

202. atzinīgi vērtē faktu, ka Ugandas Republika un Kongo Demokrātiskā Republika (KDR) ir nodevušas *ICC* galvenajam prokuroram divas lietas¹;
203. atzīst, ka KDR kopš 2002. gada 1. jūlija ir notikušas aptuveni 5000–8000² nelikumīgas nogalināšanas; īpaši atzinīgi vērtē Starptautiskās Krimināltiesas prokurora lēmumu no 2004. gada jūnija izmeklēt kara noziegumus KDR; pauž pārliecību, ka izmeklēšana skaidri apliecinās, ka nesodāmība saistībā ar visiem kara noziegumiem tiek pārtraukta;
204. atzinīgi vērtē prokurora lēmumu uzsākt izmeklēšanu no 2004. gada jūlija Ugandas ziemeļu daļā par apsūdzībām uzbrukumos civiliedzīvotājiem, tostarp tūkstošiem bērnu nolaupīšanu, ko veikuši nemiernieki, kuri pieder Svētajai pretošanās armijai;
205. mudina ES dalībvalstis veikt visus nepieciešamos pasākumus pilnīgai sadarbībai ar *ICC*, lai nodrošinātu veiksmīgu izmeklēšanu; jo īpaši mudina visas ES dalībvalstis parakstīt liecinieku pārvietošanas nolīgumus ar Tiesu un dalīties ar visu to rīcībā esošo atbilstīgo informāciju; mudina ES noslēgt sadarbības līgumu ar *ICC*, kas ļautu ES efektīvi sadarboties ar Tiesu un to atbalstīt, lai tās veiktā izmeklēšana būtu sekmīga;
206. atzinīgi vērtē pēdējo iesniegumu prokuroram no Centrālāfrikas Republikas (2005. gada janvāris);
207. atzinīgi vērtē ES deklarāciju, ar kuru atbalsta ANO Izmeklēšanas komisijas ziņojumu par Dārfūru³; noteikti iesaka ANO Drošības padomei griezties *ICC* saistībā ar situāciju Dārfūrā;
208. pauž satraukumu par to, ka joprojām tiek pārkāpti kara vešanas un konfliktu upuru aizsardzības noteikumi; aicina izbeigt šādu pārkāpumu nesodīšanu un atbalsta *ICC* kā atbilstīgu mehānismu, lai risinātu jautājumus par cilvēktiesību starptautiska mēroga pārkāpumiem konflikta situācijā;
209. iesaka Padomei un Komisijai apsvērt pasākumus, kas varētu panākt Amerikas Savienoto Valstu pozitīvāku attieksmi pret *ICC*;
210. atgādina valstīm, kuras ir ratificējušas Romas statūtus, ka tāda līguma parakstīšana, kas paredz imunitāti pret *ICC* tiesvedību, ar valsti, kura nav parakstījusi Romas statūtus, neatbilst statūtu garam; jo īpaši aicina Savienotās Valstis ratificēt šos statūtus un atteikties no sarunām par īpašu statusu to militārpersonām, kurām tad piešķirtu sava veida “starptautisko imunitāti”; aicina ES iestādes un dalībvalstis aktīvi atbalstīt valstis, uz kurām izdara spiedienu un kurām piemēro finansiālas sankcijas, jo tās atsakās parakstīt šādus nolīgumus;
211. uzskata, ka nesodāmības situācijas izbeigšanai valstīs, kuras ir sagrāvuši kari un nopietni cilvēktiesību pārkāpumi, ir izšķiroša nozīme, lai no jauna nodrošinātu tiesiskuma, demokrātijas un cilvēktiesību principu ievērošanu;

---

¹ Prokurors atkārtoti ir darījis zināmu, ka viņš abās lietās izmeklēs apgalvojumus par seksuālo vardarbību, tādu kā izvarošana. Tomēr Starptautiskā Krimināltiesā neapsūdzēs bērnus, kuri izmantoti par kareivjiem, jo atbilstoši tās statūtiem apsūdzētajiem jābūt vecākiem par 18 gadiem.

² Skaitļi pamatojas uz prokuratūras datiem, Starptautiskā Krimināltiesā, 2004. gada oktobris.

³ Starptautiskā izmeklēšanas komisija Dārfūras lietā, ziņojums ANO ģenerālsekretāram, 2005. gada 25. janvāris.

212. aicina katrā no četriem attiecīgajiem ārējo attiecību dokumentiem¹ iekļaut nepārprotamu, konsekventu un konkrētu apņemšanos atbalstīt cilvēktiesību un demokrātijas veicināšanu kā svarīgu un prioritāru mērķi;
213. aicina saglabāt un uzlabot Eiropas Iniciatīvu demokrātijai un cilvēktiesībām (*EIDHR*), vēl stingrāk apņemoties ES galveno uzmanību pievērst cilvēktiesībām un demokrātijai;

VIII. Institucionālā un politikas attīstība

214. aicina Komisiju turpināt cilvēktiesību aspektu stiprināšanu visa veida starptautiskajās attiecībās un citās politikas jomās;
215. aicina Padomi un Komisiju uzsākt un īstenot konkrētus pasākumus pret tām valstīm, kuru tiesību aktos diskriminē uz seksuālās orientācijas pamata; aicina valstis, kuru tiesību aktos par noziedzīgu nodarījumu atzīst viendzimuma seksuālas attiecības starp pieaugušajiem ar pašu piekrišanu, šos tiesību aktus atcelt;
216. atzinīgi vērtē ES Pamatnostādņu par cilvēktiesību aizstāvjiem pieņemšanu 2004. gada jūnijā; mudina ES konsekventi sniegt atbalstu un palīdzēt tiem cilvēktiesību aizstāvjiem un žurnālistiem, kas ir pakļauti riskam, jo 2004. gadā ir palielinājies uzbrukumu žurnālistiem un cilvēktiesību aizstāvjiem, kā arī viņu aizturēšanu skaits. šajā sakarā aicina Padomi pilnībā iekļaut cilvēktiesību aizstāvju situāciju politiskajos dialogos ar trešām valstīm;
217. aicina Eiropas Savienību censties uzlabot cilvēktiesību politikas saskaņotību un nodrošināt labāku informācijas plūsmu; uzsver, ka ekonomiskie apsvērumi nekādā ziņā nedrīkst novest pie tā, ka Savienība ignorē vai mazina cilvēktiesību pārkāpumu smaguma nozīmi;
218. aicina Eiropas Savienību un tās dalībvalstis paust vienotu viedokli par cilvēktiesību pārkāpumiem, jo īpaši ANO Cilvēktiesību komitejā, kur agrāk ES nav bijusi pietiekoši nozīmīga lēmumu pieņemšanas procesā, jo starp dalībvalstīm nebija vienprātības;
219. atkārtoti norāda, ka cilvēktiesību ievērošana, kā tas noteikts ES nolīgumos ar trešām valstīm, ir būtiska šo nolīgumu daļa; aicina Komisiju šajā sakarā novērtēt un definēt skaidru mehānismu cilvēktiesību klauzulas īstenošanai, kura ir iekļauta ES līgumsaistībās ar trešām valstīm, un, to ņemot vērā, pārskatīt esošos un turpmākos nolīgumus; aicina Komisiju, ņemot vērā Barselonas procesa 10. gadadienu, izstrādāt publisku ziņojumu par cilvēktiesībām Vidusjūras baseina valstīs, uz kuru pamatojoties, tālāk attīstīt partnerību;
220. aicina šajā sakarā, balstoties uz asociācijas līgumiem, veidot cilvēktiesību apakškomitejas, lai attīstītu strukturētu dialogu par cilvēktiesībām un demokrātiju, kā arī lai noteiktu galvenās problemātiskās jomas, kurām jāpievēršas Eiropas kaimiņattiecību politikas rīcības plānos; uzsver konsultēšanās un pilsoniskās sabiedrības iesaistīšanas nozīmi šo apakškomiteju darbā, lai labāk uzraudzītu situāciju cilvēktiesību jomā; uzsver arī to, ka Parlamentam cieši jāiesaistās šo komiteju darbā un tā izvērtēšanā; šajā sakarā

---

¹ Sadarbības attīstības jomā un ekonomiskās sadarbības instruments (*DCECI*), Eiropas Kaimiņattiecību un partnerattiecību instruments (*ENPI*), Stabilitātes instruments (*SI*) un Pirmspievienošanās palīdzības instruments (*IPA*).

aicina Komisiju atkal izstrādāt progresu ziņojumu par situāciju cilvēktiesību jomā valstīs, uz kurām attiecas Eiropas kaimiņattiecību politika;

221. iesaka veikt Padomes un Komisijas darbības ietekmes un efektivitātes novērtēšanu, kā aprakstīts Eiropas Savienības gada ziņojumā par cilvēktiesībām, attiecībā uz valstīm un tematiskajām problēmu jomām, kuras uzsvērtas tā iepriekšējās rezolūcijās;
222. atzinīgi vērtē ES Kopējās ārpolitikas un drošības politikas (CFSP) augstā pārstāvja Havjēra Solanas lēmumu iecelt *Michael Matthiessen* par savu personīgo pārstāvi cilvēktiesību jautājumos¹;
223. uzsver, ka šim amatam jābūt ietekmīgam un lūdz jauno pārstāvi cieši sadarboties ar Eiropas Parlamentu, būt atbildīgam un strādāt cieši kopā ar attiecīgajām EP komitejām; aicina Padomi stiprināt Padomes ģenerālsekretariāta darbinieku, kuri strādā ar cilvēktiesību jautājumiem, kapacitāti, lai nodrošinātu atbilstošu atbalstu personīgajam pārstāvim viņa mandāta īstenošanā;
224. ņem vērā Padomes 2004. gada decembrī pieņemtos secinājumus par ES Pamatnostādņu par dialogu cilvēktiesību jomā īstenošanu; uzsver, ka Parlamentam jābūt iesaistītam šo pamatnostādņu īstenošanā vismaz tādējādi, ka tas divreiz gadā saņem informāciju no Padomes; jo īpaši pievērš uzmanību strukturētam ES dialogam ar Ķīnu un Irānu un šajā sakarā aicina Padomi attīstīt ciešāku sadarbību ar Parlamentu; kopumā ņemot, aicina Padomi regulāri informēt Parlamentu par ES Pamatnostādņu cilvēktiesību jautājumos īstenošanu un kontroli, kā arī iesniegt progresu ziņojumu par šo pamatnostādņu faktisko ietekmi;
225. atzinīgi vērtē tādu darbinieku pieņemšanu darbā, kas ir atbildīgi par kontaktiem ar pilsonisko sabiedrību Komisijas pārstāvniecībās trešās valstīs, un aicina šīs pārstāvniecības nodrošināt cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību krīzes situācijās;
226. šajā sakarā atbalsta Padomes, Kopienas “troikas” un prezidentūras visas pieņemtās iniciatīvas, kuru mērķis ir galveno problēmu risināšana saistībā ar cilvēktiesību situāciju trešās valstīs; aicina Padomi reizi gadā iesniegt Parlamentam katras Prezidentūras ieteiktā darba plāna rezultātus attiecībā uz kopējo stratēģiju; aicina Padomi sistemātiski nosūtīt Parlamentam deklarācijas un demaršus, kas ir saistīti ar cilvēktiesībām, lai tas būtu pilnībā un pamatīgi informēts; uzskata, ka jāpieliek pūles, lai sasniegtu lielāku ES ārējās darbības konsekvenci un saskaņotību;
227. atkārtoti pieprasa, lai Komisija uzsāk apmācību veikšanu cilvēktiesību jomā visās ES pārstāvniecībās trešās valstīs un nodrošina pamatnostādņu skaidru piemērošanu;
228. pauž cerību, ka ir iespējams patiesi un objektīvi novērtēt to ietekmi un uzlabojumus cilvēktiesību situācijā pasaulē, ko panākusi EP darbība šajā jomā, kurai, kā pašlaik šķiet, nav reāla un taustāma rezultāta;
229. atzīmē Padomes lēmumu izveidot pilnīgi sagatavotu Pamattiesību un cilvēktiesību aģentūru²; sagaida, ka šīs aģentūras galvenais mērķis būs atbalstīt Komisiju, lai mazinātu

---

¹ Prezidentūras secinājumi, Brisele, 2004. gada 16.–17. decembris (52. iedaļa).

² Prezidentūras secinājumi, Brisele, 2004. gada 16.–17. decembris. Komisijas paziņojums “Pamattiesību aģentūra”. Publiski pieejams dokuments, SEC(2004)1281, Brisele, 25.10.2004., KOM(2004)0693.

atšķirības starp Savienības iekšpolitiku un ārpolitiku cilvēktiesību jomā; pauž vilšanos, ka ierosinātā aģentūras darbības joma neietver trešās valstis, un mudina Padomi ietvert aģentūras darbības jomā kandidātvalstis un valstis, uz kurām attiecas ES kaimiņattiecību politika;

230. atzīst, ka ES Pamattiesību hartas iekļaušana Konstitūcijā liecina par to, ka ES nopietni uztver cilvēktiesību ievērošanas jautājumus tās teritorijā, un tādēļ iesaka paplašināt aģentūras darbības jomu, tajā ietverot visas hartā minētās jomas un atbilstīgos Konstitucionālā līguma pirmās daļas noteikumus, kas vēlreiz apliecinātu ES apņemšanos šīs tiesības piemērot praksē;
231. iesaka, ka aģentūrai nevajadzētu dublēt Eiropas Padomes paspārnē paveikto darbu; tāpēc iesaka, ka aģentūrai jāattīsta institucionāla sadarbība ar Eiropas Padomi un tās iestādēm, kā arī ar Eiropas Cilvēktiesību tiesu, un jāpievērš uzmanība EDSO un ANO darbam;
232. ierosina, ka aģentūrai jāveido saturīgs dialogs ar pilsonisko sabiedrību un valstu ekspertiem, un ka tai jānodibina saiknes ar akadēmiskajām iestādēm;
233. stingri uzsver to, ka aģentūrai jābūt neatkarīgai un regulāri jāatskaitās Parlamentam, lai tā nodrošinātu pamattiesību ievērošanas ES efektīvu un uzticamu uzraudzību;
234. aicina savlaicīgi pieņemt ANO deklarāciju par pamatiedzīvotāju tiesībām; šā mērķa dēļ atbalsta tūlītēju darba grupas darba atsākšanu šīs deklarācijas projekta izstrādē; šajā sakarā aicina Komisiju un Padomi pilnībā atbalstīt pamatiedzīvotāju jautājumu un ņemt vērā šajā deklarācijā ietvertos secinājumus;
235. atzinīgi vērtē ierosinājumu Luksemburgas prezidentūras laikā pārskatīt ES ētikas kodeksu par ieroču eksportu un aicina Padomi veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka dalībvalstis stingri ievēro tā noteikumus, nodrošināt uzraudzībai un īstenošanai nepieciešamos resursus, kā arī turpināt veicināt darbu vispasaules ieroču tirdzniecības līguma noslēgšanas virzienā;

o

o o

236. uzdod tā priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu un pievienošanās sarunvalstu valdībām un parlamentiem, Apvienoto Nāciju Organizācijai, Eiropas Padomei, EDSO, kā arī šajā rezolūcijā minēto valstu valdībām un svarīgāko NVO cilvēktiesību jomā birojiem ES.